

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 2004-2005

24 NOVEMBRE 2004

Projet de loi portant assentiment à la Convention entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc sur l'extradition, signée à Bruxelles le 7 juillet 1997

SOMMAIRE

	Pages
Exposé des motifs	2
Projet de loi	16
Convention entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc sur l'extradition, signée à Bruxelles le 7 juillet 1997	17
Avant-projet de loi	25
Avis du Conseil d'État	26

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 2004-2005

24 NOVEMBER 2004

Wetsontwerp houdende instemming met de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering, ondertekend te Brussel op 7 juli 1997

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	2
Wetsontwerp	16
Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering, ondertekend te Brussel op 7 juli 1997	17
Voorontwerp van wet	25
Advies van de Raad van State	26

EXPOSÉ DES MOTIFS

Le projet de loi qui vous est soumis pour discussion par le Gouvernement vise l'assentiment à la Convention entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc sur l'extradition, faite à Bruxelles le 7 juillet 1997.

Cette Convention a déjà été ratifiée par le Maroc.

1. Principes généraux de la Convention

À ce jour les relations bilatérales entre la Belgique et le Maroc en matière d'extradition sont régies par la Convention d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc, signée à Rabat le 27 février 1959, ci-après nommée « la Convention de 1959 ». La présente Convention entre la Belgique et le Maroc sur l'extradition vise à remplacer celle-ci, pour la partie qui traite du domaine de l'extradition.

Cette Convention a été élaborée dans le cadre d'une réflexion générale sur les besoins concernant l'entraide judiciaire en matière pénale avec le Maroc. Les deux États avaient l'intention d'approfondir et de moderniser leur coopération en matière d'entraide judiciaire dans le domaine pénal. Un élément important des considérations belges est le nombre relativement élevé de belges condamnés à des peines de prison au Maroc et qui les purgent dans ce pays. Ces éléments ont amené à la conclusion d'une Convention concernant le transfèrement des personnes condamnées. Au regard de ce contexte il est apparu opportun de moderniser les dispositions existantes en matière d'entraide et d'extradition.

Les négociations bilatérales pour la modification de la Convention belgo-marocaine ont débuté les 18 et 19 décembre 1996. L'option qui a été retenue consiste en la conclusion de trois Conventions distinctes, à savoir, celle concernant l'entraide judiciaire, celle relative à l'extradition et, enfin, celle sur l'assistance aux personnes détenues et le transfèrement des personnes condamnées. Les textes définitifs des Conventions ont été paraphés à l'issue d'une seconde réunion de travail, qui s'est tenue les 24 et 25 février 1997. Elles ont enfin été signées le 7 juillet 1997 à Bruxelles. Ces négociations ont principalement été menées en français. La Convention sur l'assistance aux personnes détenues et le transfèrement des personnes condamnées a déjà été ratifiée par le Maroc et la Belgique et est entrée en vigueur le premier juillet 1999. La Convention concernant l'entraide judiciaire en matière pénale vous est

MEMORIE VAN TOELICHTING

Het ontwerp van wet dat de Regering U ter bespreking voorlegt beoogt de instemming met de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering, opgemaakt te Brussel op 7 juli 1997.

Deze Overeenkomst werd reeds bekrachtigd door de regering van het Koninkrijk Marokko.

1. Algemene beschouwingen

Momenteel worden de bilaterale betrekkingen tussen België en Marokko inzake uitlevering geregeld door de Overeenkomst betreffende uitlevering en wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko, ondertekend te Rabat op 27 februari 1959, hierna: « de Overeenkomst van 1959 ». De Overeenkomst tussen België en Marokko betreffende uitlevering heeft de bedoeling deze te vervangen, althans voor zover zij betrekking heeft op het domein van de uitlevering.

Deze Overeenkomst is tot stand gekomen in het kader van een algemene reflectie over de behoeften inzake gerechtelijke samenwerking in strafzaken met Marokko. Vanuit beide landen was er de wens om een verdergaande en modernere gerechtelijke samenwerking in strafzaken na te streven. Een belangrijk element bij deze overwegingen voor België was ook het relatief groot aantal Belgen in Marokko die zijn veroordeeld tot gevangenisstraffen en deze daar uitzitten. Dit heeft geleid tot het initiatief om een Overeenkomst te sluiten inzake overbrenging van gevonnisde personen. Het was vanuit dat oogpunt ook aangewezen om de bestaande rechtshulp- en uitleveringsovereenkomst te vernieuwen.

De bilaterale onderhandelingen met het oog op het realiseren van deze doelstellingen zijn van start gegaan op 18 en 19 december 1996. Er werd geopteerd voor het afsluiten van drie afzonderlijke Overeenkomsten, te weten inzake wederzijdse rechtshulp, betreffende uitlevering en ten slotte inzake bijstand aan gedetineerde personen en de overbrenging van gevonnisde personen. De definitieve teksten van de Overeenkomsten werden geparafeerd op het einde van een tweede werkvergadering die plaats had op 24 en 25 februari 1997. De Overeenkomsten werden ten slotte op 7 juli 1997 te Brussel ondertekend. Deze onderhandelingen werden hoofdzakelijk in het Frans gevoerd. De Overeenkomst inzake bijstand aan gedetineerde personen en overbrenging van gevonnisde personen werd reeds geratificeerd door Marokko en België en is in werking getreden op 1 juni 1999. De Overeenkomst betreffende wederzijdse rechtshulp in

soumise pour approbation par le gouvernement ensemble avec la présente Convention.

Cette Convention vise à simplifier et moderniser la procédure d'extradition entre la Belgique et le Maroc.

Le principal apport de la présente Convention par rapport à la Convention de 1959 est incontestablement un élargissement de son champ d'application. Les deux États signataires sont désormais liés par un engagement de principe d'accorder l'extradition, sauf exceptions, tandis que la Convention de 1959 énumérait limitativement les faits pouvant donner lieu à extradition. La présente Convention étend également la définition des mesures de sûreté, qui peuvent, elles aussi, justifier l'extradition.

La seconde modification importante concerne l'extradition pour des faits susceptibles d'entraîner la peine de mort dans l'État requérant. Si la Convention de 1959 se contentait de permettre à l'État requis de subordonner l'extradition à la condition que les autorités de l'État requérant s'engagent à recommander au Chef de l'État ou à l'autorité compétente d'accorder la commutation de la peine capitale en une autre peine, les autorités de l'État requérant sont désormais tenues de remplacer la peine capitale par la peine légalement prévue dans l'État requis pour les mêmes faits. La peine de mort ayant été abolie en droit pénal belge, cette disposition ne concerne que les demandes qui émanent du Maroc.

Pendant les négociations, il a été proposé d'insérer une disposition qui prévoyait la possibilité d'une procédure d'extradition simplifiée sans procédure formelle d'extradition mais avec le consentement de la personne concernée. Un consensus sur cette disposition n'a pas été atteint.

En ratifiant la présente Convention, la Belgique inscrira la procédure belgo-marocaine d'extradition dans la logique imprimée par la Convention européenne d'extradition, faite à Paris le 13 décembre 1957, et entrée en vigueur en Belgique le 27 novembre 1997. La ratification de cet instrument bilatéral est conforme à la volonté de notre pays et est par conséquent tout-à-fait souhaitable.

Concernant l'avis 37.063/2 de la section législation du Conseil d'État sur l'avant-projet de loi portant assentiment à la Convention entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc sur l'extradition, signée à Bruxelles le 7 juillet 1997, il convient de signaler qu'un projet de réforme globale de la législation belge d'entraide judiciaire internationale en

strafzaken zal U door de Regering ter goedkeuring worden voorgelegd samen met onderhavige Overeenkomst.

Deze Overeenkomst strekt ertoe de uitleveringsprocedure tussen België en Marokko te vergemakkelijken en te actualiseren.

De belangrijkste vernieuwing in vergelijking met de Overeenkomst van 1959 is onbetwistbaar de uitbreiding van het toepassingsgebied. Daar waar in de Overeenkomst van 1959 de feiten die tot uitlevering aanleiding kunnen geven limitatief zijn opgesomd werd er hier een algemene verbintenis tot uitlevering voorzien. Een andere verruiming betreft de mogelijkheid tot uitlevering voor de ten uitvoer legging van veiligheidsmaatregelen, deze worden in de Overeenkomst eveneens ruimer gedefinieerd.

Een andere vermeldenswaardige wijziging heeft betrekking op de uitlevering wegens feiten die in de verzoekende Staat tot de doodstraf kunnen leiden. Hoewel in de Overeenkomst van 1959 enkel was gesteld dat de aangezochte Partij de uitlevering afhankelijk kon stellen van de voorwaarde dat de verzoekende Partij zich ertoe verbindt het Staatshoofd of de grondwettelijk bevoegde overheid aan te bevelen de omzetting van de doodstraf in een andere straf te bevelen, moeten de autoriteiten van de verzoekende Staat de doodstraf voortaan omzetten in de straf die in de wetgeving van de staat waaraan de uitlevering wordt verzocht voor dezelfde feiten is bepaald. Nu in het Belgisch strafrecht de doodstraf werd afgeschaft kan deze bepaling enkel relevant zijn voor uitleveringsverzoeken die uitgaan van Marokko.

Tijdens de onderhandelingen werd voorgesteld om een bepaling op te nemen die de mogelijkheid voorziet van een procedure van vereenvoudigde uitlevering zonder formele uitleveringsprocedure maar mits de instemming van de betrokkene. Daarover kon echter geen eensgezindheid worden bereikt.

De bekrachtiging van deze Overeenkomst betekent dat België de Belgisch-Marokkaanse uitleveringsprocedure aanpast aan de logica die is gevolgd in het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Parijs op 13 december 1957 die in ons land op 27 november 1997 in werking is getreden. De bekrachtiging van dit bilateraal instrument dat overeenkomt aan de wensen van ons land is bijgevolg raadzaam.

Betreffende het advies 37.063/2 van de afdeling wetgeving van de Raad van State over het voorontwerp van wet houdende instemming met de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering, ondertekend te Brussel op 7 juli 1997, dient te worden aangestipt dat op dit ogenblik een globaal hervormingsontwerp ter

matière pénale, en ce compris l'extradition, est actuellement à l'étude.

2. Commentaires du contenu de la Convention

TITRE I

Obligation d'extradition

Article 1

L'article 1er § 1er de la Convention instaure un engagement de principe à se livrer réciproquement les individus se trouvant sur leur territoire et qui sont poursuivis pour une infraction ou recherchés aux fins d'exécution d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté. Cette règle est considérée comme la clé de voûte de la Convention et contient l'obligation d'extrader.

Le § 2 précise, quant à lui, ce qu'il faut entendre par «mesures de sûreté». Contrairement à la Convention de 1959 qui limitait son champ d'application aux mesures de sûreté prononcées à l'encontre des récidivistes et des délinquants d'habitude, la présente Convention admet l'extradition pour toute mesure de sûreté définie comme étant toute mesure privative de liberté ordonnée par les autorités judiciaires en complément ou en substitution d'une peine.

TITRE II

Faits donnant lieu à extradition

Article 2

L'article 2, relatif aux faits donnant lieu à extradition, remplace la liste limitative d'infractions contenue dans la Convention de 1959 par un principe général de double incrimination selon lequel peuvent seuls donner lieu à extradition les faits qui, en vertu de la législation des deux Parties contractantes, constituent une infraction punissable d'une peine privative de liberté dont la durée maximum dépasse deux ans. En cela sont comprises toutes les formes de participation à ces faits, ainsi que la tentative, lorsqu'elles sont punies par la législation des deux pays. Lorsque ces faits ont donné lieu à une condamnation, l'extradition ne peut avoir lieu que si la peine prononcée équivaut à au moins un an de privation de liberté. Enfin, lorsqu'il s'agit de l'exécution d'une mesure de sûreté, la mesure ordonnée doit correspondre à une privation de liberté d'une durée indéterminée ou d'une durée minimale de quatre mois.

studie ligt van de Belgische wetgeving inzake internationale rechtshulp in strafzaken, waaronder uitlevering.

2. Artikelsgewijze bespreking

TITEL I

Verplichting tot uitlevering

Artikel 1

Artikel 1, § 1, van de Overeenkomst betreft de principiële verbintenis om elkaar de personen uit te leveren die zich op hun grondgebied bevinden en worden vervolgd voor een misdrijf of gezocht met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsberovende straf of van een veiligheidsmaatregel. Deze bepaling is de hoeksteen van de gehele Overeenkomst en houdt de verplichting tot uitlevering in.

In § 2 is bepaald wat onder veiligheidsmaatregel moet worden verstaan. In tegenstelling tot de Overeenkomst van 1959 waarvan het toepassingsgebied was beperkt tot de veiligheidsmaatregelen ten aanzien van recidivisten of gewoontemisdadigers, is krachtens deze Overeenkomst uitlevering ook mogelijk in geval van een veiligheidsmaatregel die wordt gedefinieerd als elke maatregel van vrijheidsberoving die door de rechterlijke autoriteiten ter aanvulling of in de plaats van een straf wordt opgelegd.

TITEL II

Feiten die tot uitlevering aanleiding geven

Artikel 2

In artikel 2, dat verband houdt met de feiten die tot uitlevering aanleiding geven, wordt de limitatieve lijst van misdrijven — opgenomen in de Overeenkomst van 1959 — vervangen door een algemeen beginsel van dubbele strafbaarheid. Enkel feiten die volgens de wetgeving van beide Overeenkomstsluitende Staten een misdrijf uitmaken dat strafbaar is met een vrijheidsberovende straf waarvan de maximumduur twee jaar overtreft kunnen tot uitlevering aanleiding geven. Zulks geldt voor alle vormen van deelneming aan die feiten, alsmede voor de poging, evenwel enkel wanneer zij strafbaar zijn gesteld in de beide landen. Wanneer de feiten tot een veroordeling hebben geleid, is uitlevering slechts mogelijk als de uitgesproken straf een vrijheidsberovende straf van ten minste één jaar is. Wanneer het de uitvoering van een veiligheidsmaatregel betreft, moeten de opgelegde maatregelen overeenkomen met vrijheidsberoving van onbepaalde duur of van ten minste vier maanden.

Par ailleurs l'État requis peut accorder l'extradition, si la demande vise plusieurs infractions distinctes punissables d'une peine privative de liberté, alors même que certains de ces faits ne rempliraient pas la condition relative au maximum de la peine. Il en est de même si la demande d'extradition vise l'exécution de plusieurs peines privatives de liberté ou de plusieurs mesures de sûreté mais dont certaines ne rempliraient pas la condition relative aux taux de la peine prononcée ou aux durées de mesure de sûreté.

Le seuil requis pour extraditer étant actuellement plus élevé dans la Convention que dans la loi belge sur les extraditions, c'est le seuil prévu par la Convention qui s'applique. Les faits qui sont punissables d'une peine privative de liberté dont la durée maximum est de deux ans ou moins ne peuvent pas donner lieu à extradition, excepté dans le cas prévu à l'article 2, § 2 (extradition pour plusieurs faits).

TITRE III

Motifs de refus d'extradition

Article 3: Infractions politiques

L'article 3 interdit à l'État requis d'accorder l'extradition pour des faits qu'il considère comme constituant une infraction politique ou comme un fait connexe à une telle infraction. Il convient toutefois de préciser que dans cette disposition, les deux États parties ont exclu l'attentat à la vie d'un Chef d'État ou d'un membre de sa famille des faits pouvant être considérés comme une infraction politique.

La même interdiction d'extrader s'impose lorsque cet État a de sérieuses raisons de croire que la demande d'extradition a en réalité été présentée dans le but de poursuivre l'individu réclamé en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité ou de ses opinions politiques, ou encore, si l'extradition risque d'aggraver la situation de cette personne pour l'une de ces raisons. Ce motif de refus est conforme à l'article 2bis de la loi sur les extraditions.

Enfin, le § 4 de l'article 3 précise que l'application de cette disposition n'affecte pas les obligations que les deux Parties ont contractées ou contracteront dans le cadre d'autres conventions internationales. Ici on peut penser à la Convention sur la répression du Génocide et aux quatre Conventions de la Croix-Rouge signées à Genève en 1949.

Cette disposition est identique en tout point à l'article 3 de la Convention européenne d'extradition.

Overigens kan de aangezochte Staat met de uitlevering instemmen wanneer het verzoek om uitlevering betrekking heeft op verschillende feiten die strafbaar zijn met een vrijheidsberovende straf, hoewel sommige feiten niet voldoen aan de voorwaarde betreffende de maximale straf. Zulks geldt eveneens wanneer het uitleveringsverzoek betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van verschillende vrijheidsberovende straffen of van verschillende vrijheidsmaatregelen, maar waarvan sommige de voorwaarde betreffende de opgelegde strafmaat of de duur van de veiligheidsmaatregel niet vervullen.

Nu de drempel om tot uitlevering over te gaan hoger ligt in de Overeenkomst dan in de Belgische uitleveringswet is de drempel uit de Overeenkomst hier van toepassing. Feiten welke strafbaar zijn met een vrijheidsstraf waarvan de maximumduur twee jaar of minder is kunnen niet tot uitlevering aanleiding geven, behoudens in het geval voorzien in artikel 2, 2e lid (uitlevering voor meerdere feiten).

TITEL III

Redenen om niet uit te leveren

Artikel 3: Politieke misdrijven

Naar luid van artikel 3 mag de aangezochte Staat uitlevering niet toestaan voor feiten die hij beschouwt als een politiek misdrijf of als een feit dat daarmee samenhangt. Beide Staten hebben evenwel beslist dat de aanslag op het leven van een Staatshoofd of op een lid van zijn familie niet als een politiek misdrijf wordt beschouwd.

Uitlevering is eveneens verboden als de aangezochte Staat ernstige redenen heeft om aan te nemen dat het verzoek om uitlevering eigenlijk is ingediend om de opgeëiste persoon te vervolgen wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit of zijn politieke overtuiging, of nog, als de uitlevering de toestand van bedoelde persoon om een van die redenen zou kunnen verslechteren. Deze weigeringsgrond stemt overeen met artikel 2bis van de Belgische uitleveringswet.

Krachtens artikel 3, § 4, doet de toepassing van deze bepaling geen afbreuk aan de verplichtingen die beide Partijen hebben aangegaan of zullen aangaan in het kader van andere internationale overeenkomsten. Hier kan in het bijzonder worden gedacht aan het Verdrag inzake de voorkoming en de bestraffing van genocide en de vier Rode Kruis Overeenkomsten ondertekend te Genève in 1949.

Deze bepaling is volledig analoog aan artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering.

Article 4: Non extradition de nationaux

Un autre motif classique de refus de l'extradition, précisé à l'article 4 de la Convention, concerne les nationaux des deux États contractants. Il est en effet d'usage que les États n'extradent pas leurs nationaux, et cette faculté est laissée aux États parties à la Convention européenne d'extradition. Il ne s'agit cependant pas ici d'une faculté, mais bien d'une obligation faite aux deux États parties. Ceci est conforme à la loi belge sur les extraditions. La qualité de ressortissant s'apprécie au moment de l'infraction. Cette solution est différente de celle prévue par la Convention de 1959 et est très exceptionnelle. Elle permet d'éviter qu'une personne puisse échapper à une extradition par le biais d'un changement de nationalité.

Afin de limiter l'impunité dans des cas pareils, l'État requis est obligé de soumettre, à la demande de l'État requérant, l'affaire aux autorités compétentes aux fins de poursuite, lorsque les faits dont il est question constituent un crime ou un délit selon la législation des deux États, et de tenir l'État requérant informé de la suite donnée à sa demande.

Enfin, précision supplémentaire par rapport à la Convention de 1959: la protection des intérêts des victimes est désormais assurée par l'obligation qui est faite à l'État requis, dès qu'il a établi la compétence de ses tribunaux, d'informer l'État requérant des possibilités qui existent pour les parties lésées de se constituer partie civile, ainsi que des voies de recours utilisables. Cette disposition s'inscrit dans la philosophie d'une meilleure attention pour la victime. Bien que ce ne soit pas mentionné explicitement, on peut attendre de l'État requérant qu'il transmette ces données aux parties lésées.

Article 5: Lieu de perpétration

L'article 5 permet à l'État requis de refuser d'extrader l'individu réclamé lorsque l'infraction justifiant la demande d'extradition a, selon sa législation, été commise en tout ou en partie sur son territoire, ou en un lieu considéré comme son territoire.

En revanche, si l'infraction a été commise hors du territoire de l'État requérant, la Partie requise ne peut refuser l'extradition que si sa législation n'autorise pas la poursuite d'une infraction du même genre commise hors de son propre territoire. Ceci est identique à la Convention de 1959.

Article 6: Poursuites en cours pour les mêmes faits

De même, la Partie requise pourra refuser l'extradition d'une personne faisant déjà l'objet de

Artikel 4: Niet-uitlevering van eigen onderdanen

Een andere klassieke reden om uitlevering te weigeren is omschreven in artikel 4 van de Overeenkomst en betreft de eigen onderdanen van beide Staten. Er zal geen uitlevering plaatsvinden van de eigen onderdanen. Dit is tevens in overeenstemming met de Belgische Uitleveringswet. Het is inderdaad gebruikelijk dat de Staten hun eigen onderdanen niet uitleveren en die mogelijkheid wordt ook geboden aan de Staten die partij zijn bij het Europees Uitleveringsverdrag. De hoedanigheid van onderdaan wordt beoordeeld op het tijdstip van het misdrijf. Deze regeling wijkt af van de Overeenkomst van 1959 en is vrij ongewoon maar zij verhindert dat door een nationaliteitswijziging de uitlevering zou kunnen worden ontlopen.

Teneinde de straffeloosheid in een dergelijk geval te beperken is de aangezochte Staat verplicht om, op vraag van de verzoekende Staat de zaak voor te leggen aan de voor vervolging bevoegde autoriteiten ingeval bedoelde feiten volgens de wetgeving van beide Staten een misdaad of een wanbedrijf uitmaken. De verzoekende Staat dient op de hoogte te worden gehouden van het gevolg dat aan het verzoek is gegeven.

Hieraan wordt een nieuwe regel toegevoegd die voorziet dat de aangezochte Staat voortaan verplicht is om zodra hij de bevoegdheid van zijn rechtbanken heeft vastgelegd, aan de verzoekende Staat kennis te geven van de mogelijkheden voor de benadeelde partijen om zich burgerlijke partij te stellen, alsmede van de openstaande rechtsmiddelen. Deze bepaling kadert in de filosofie van een betere zorg en grotere aandacht voor het slachtoffer. Hoewel dit hier niet expliciet is vermeld kan worden verwacht van de verzoekende Staat dat zij deze gegevens doorspeelt aan de benadeelde partijen.

Artikel 5: Plaats waar het misdrijf is gepleegd

Overeenkomstig artikel 5 kan de aangezochte Staat de uitlevering van de opgeëiste persoon weigeren als het misdrijf waarop het verzoek om uitlevering steunt geheel of ten dele is gepleegd op zijn grondgebied of op een plaats die als zijn grondgebied wordt beschouwd.

Ingeval het misdrijf evenwel buiten het grondgebied van de verzoekende Staat is gepleegd, kan de aangezochte Staat uitlevering enkel weigeren indien zijn wetgeving de vervolging van een gelijkaardige, buiten zijn grondgebied gepleegd misdrijf niet toestaat. Dit is analoog aan de Overeenkomst van 1959.

Artikel 6: Aan de gang zijnde vervolgingen voor dezelfde feiten

De aangezochte Staat kan tevens weigeren een persoon uit te leveren als hij hem reeds vervolgt voor

poursuites sur son territoire pour les faits justifiant la demande d'extradition. Cette règle se retrouve également dans la Convention de 1959.

Article 7 : Non bis in idem

L'article 7 réaffirme l'application à la présente Convention de l'adage non bis in idem, selon lequel une personne ne peut être jugée ou punie deux fois pour les mêmes faits. Par conséquent, l'extradition ne peut avoir lieu lorsque l'individu réclamé a déjà été définitivement jugé par les autorités compétentes de la Partie requise pour le ou les faits justifiant la demande d'extradition. La Partie requise aura en outre la faculté de refuser l'extradition lorsque ses autorités ont décidé de ne pas poursuivre l'individu, ou ont abandonné les poursuites engagées. Le fait que l'extradition puisse être refusée si la personne concernée est jugée par un État tiers pour les faits pour lesquels l'extradition a été demandée est une innovation par rapport à la Convention de 1959.

Article 8 : Prescription et amnistie

L'extradition doit être refusée en vertu de l'article 8 lorsque la prescription de l'action ou de la peine est acquise d'après la législation belge ou marocaine. L'interdiction s'applique aussi en cas d'amnistie intervenue dans l'État requérant, ou encore dans l'État requis, mais à la condition, pour ce dernier cas, que l'infraction soit au nombre de celles qui peuvent être poursuivies dans cet État lorsqu'elles ont été commises par un étranger hors du territoire. Cette disposition est identique au contenu de la Convention de 1959.

Article 9 : Peine capitale

L'article 9 de la Convention, relatif à l'extradition pour des faits entraînant la peine de mort dans l'État requérant, apporte une modification substantielle par rapport à la Convention de 1959. En effet, si l'ancienne Convention se contentait de permettre à l'État requis de subordonner l'extradition à la condition que les autorités de l'État requérant s'engagent à recommander au Chef de l'État ou à l'autorité compétente d'accorder la commutation de la peine capitale en une autre peine, les autorités de l'État requérant sont désormais tenues de remplacer systématiquement la peine de mort par la peine légalement prévue dans l'État requis pour les mêmes faits. La peine de mort ayant été abolie en droit belge, cette disposition ne concerne que les demandes qui émanent du Maroc.

het feit op grond waarvan uitlevering wordt gevraagd. Ook deze regel is terug te vinden in de Overeenkomst van 1959.

Artikel 7 : Non bis in idem

Artikel 7 bevestigt de toepassing op deze Overeenkomst van de regel non bis in idem, naar luid waarvan een persoon niet twee keer voor dezelfde feiten kan worden berecht of vervolgd. Bijgevolg is uitlevering uitgesloten als de opgeëiste persoon door de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij reeds definitief is berecht wegens het feit of de feiten op grond waarvan uitlevering wordt gevraagd. Bovendien kan de aangezochte Partij uitlevering weigeren als haar autoriteiten hebben beslist geen vervolging in te stellen of een einde te maken aan de ingestelde vervolging. Nieuw in vergelijking met de Overeenkomst van 1959 is dat de uitlevering tevens kan worden geweigerd indien de betrokkene door de autoriteiten van een derde staat is berecht wegens het feit of de feiten op grond waarvan uitlevering wordt gevraagd.

Artikel 8 : Verjaring en amnestie

Overeenkomstig artikel 8 moet uitlevering worden geweigerd als de vordering of straf krachtens de Belgische of de Marokkaanse wetgeving verjaard is. Zulks geldt ook in geval van amnestie in de verzoekende Staat of in de aangezochte Staat. Wanneer er amnestie wordt verleend in de aangezochte Staat kan en moet de uitlevering worden geweigerd enkel wanneer het misdrijf er een is dat in die Staat kan worden vervolgd wanneer het buiten zijn grondgebied door een vreemdeling is gepleegd. Deze bepaling is analoog aan de Overeenkomst van 1959.

Artikel 9 : Doodstraf

Artikel 9 van de Overeenkomst betreffende uitlevering wegens feiten die in de verzoekende Staat tot de doodstraf leiden, betekent een substantiële wijziging in vergelijking met de Overeenkomst van 1959. Krachtens de oude Overeenkomst moest de aangezochte Staat uitlevering enkel afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de verzoekende Partij zich ertoe verbond het Staatshoofd of de grondwettelijk bevoegde overheid aan te bevelen de omzetting van de doodstraf in een andere straf te verlenen. Deze nieuwe bepaling stelt dat de verzoekende Staat verplicht is om de doodstraf stelselmatig te vervangen door de straf die voor dezelfde feiten is bepaald in de wetgeving van de aangezochte Staat. Nu in het Belgisch strafrecht de doodstraf werd afgeschaft kan deze bepaling enkel relevant zijn voor uitleveringsverzoeken die uitgaan van Marokko.

TITRE IV

Procédure d'extradition

Article 10: Présentation de la demande

L'article 10 établit la forme que doit revêtir toute demande d'extradition.

Elle doit être formulée par écrit et présentée par la voie diplomatique.

Elle doit en outre être accompagnée:

— de l'original ou de l'expédition authentique d'une décision de condamnation exécutoire, d'un mandat d'arrêt ou encore de tout autre acte ayant la même force, et délivré dans les formes prescrites par la loi de l'État requérant;

— d'un exposé des faits pour lesquels l'extradition est demandée, comprenant avec le plus de précision possible le temps et le lieu de leur perpétration, leur qualification légale ainsi que les dispositions légales qui leur sont applicables;

— d'une copie desdites dispositions légales, et le signalement le plus précis possible de l'individu réclamé et tous les autres renseignements de nature à déterminer son identité et sa nationalité. La transmission d'une copie des dispositions légales relevantes est importante pour vérifier si le fait peut donner lieu à extradition conformément à l'article 2 ainsi que pour l'examen de l'existence éventuelle de la peine de mort;

— du texte de loi ou d'un énoncé des dispositions légales décrivant tout délai applicable à la prescription de l'action publique ou de la peine.

À l'exception de ce dernier point, cette disposition est identique à celle contenue dans la Convention de 1959. Cette dernière règle a été introduite pour vérifier d'une manière simple la conformité à l'article 8.

Article 11: Complément d'informations

Lorsque les informations fournies par l'État requérant à l'appui de sa demande d'extradition sont insuffisantes pour permettre à l'État requis de prendre sa décision, l'article 11 permet à celui-ci de demander un complément d'informations, et lui laisse le choix de fixer un délai pour l'obtention de ces informations. Cette disposition est identique au prescrit de la Convention de 1959.

Article 12: Règle de spécialité

Classique en matière d'extradition ou de transfèrement des personnes condamnées, l'article 12 de la

TITEL IV

Uitleveringsprocedure

Artikel 10: Indiening van het verzoek

Artikel 10 betreft de vormvereisten die gelden voor elk verzoek om uitlevering.

Het moet schriftelijk geschieden en langs diplomatieke weg worden ingediend.

Het moet worden vergezeld van:

— het origineel of de authentieke uitgifte van een uitvoerbare beslissing van veroordeling, van een bevel tot aanhouding of van elke akte met dezelfde kracht, verleend in de door de wet van de verzoekende Staat voorgeschreven vorm;

— een uiteenzetting van de feiten waarvoor uitlevering wordt gevraagd, waarbij het tijdstip en de plaats van het misdrijf, de wettelijke omschrijving van de feiten alsmede de wetsbepalingen die daarop van toepassing zijn zo nauwkeurig mogelijk worden omschreven;

— een kopie van bedoelde wetsbepalingen en de zo nauwkeurig mogelijke beschrijving van de opgeëiste personen en alle andere inlichtingen die dienstig zijn om zijn identiteit en zijn nationaliteit vast te stellen. Het verstrekken van een kopie van de relevante wetsbepalingen is van belang voor het nagaan of het feit voor uitlevering vatbaar is overeenkomstig artikel 2 en tevens om na te gaan of er eventueel doodstraf voor voorzien is;

— de tekst van de wet of een overzicht van de wetsbepalingen inzake de termijnen die gelden voor de verjaring van de strafvordering of van de straf.

Met uitzondering van dit laatste punt is deze bepaling analoog met wat hiervoor in de Overeenkomst van 1959 is voorzien. Deze laatste regel werd ingevoerd om op een eenvoudige manier de conformiteit met artikel 8 te kunnen nagaan.

Artikel 11: Aanvullende inlichtingen

Wanneer de inlichtingen die de verzoekende Staat bij het verzoek om uitlevering heeft verstrekt niet volstaan om het de aangezochte Staat mogelijk te maken een beslissing te nemen, kan hij krachtens artikel 11 aanvullende inlichtingen vragen en een termijn stellen voor het ontvangen van die inlichtingen. Deze bepaling is analoog aan de Overeenkomst van 1959.

Artikel 12: Specialiteitsregel

Artikel 12 heeft betrekking op het specialiteitsbeginsel en is een klassieke bepaling inzake uitlevering.

Convention est une application de la règle de la spécialité. En vertu de cette règle, l'État vers lequel un individu a été extradé ne peut poursuivre, juger ou détenir en vue de l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, ni inquiéter de quelque façon que ce soit cette personne pour des faits antérieurs à la remise, sauf dans les cas suivants :

— d'une part, lorsque l'État qui l'a livré y consent; dans ce cas, une demande en bonne et due forme doit être présentée à cet État, accompagnée des documents requis pour toute demande d'extradition, et à condition que les faits justifiant la demande entraînent par eux-mêmes une obligation d'extradition;

— d'autre part, lorsque l'individu n'a pas quitté le territoire de l'État auquel il a été livré dans les trente jours suivant son élargissement définitif, alors qu'il en avait la possibilité, ou qu'il y est retourné après l'avoir quitté.

— La troisième et dernière exception à la règle de la spécialité se présente lorsque l'individu a expressément consenti aux poursuites, au jugement ou à l'exécution de sa peine, et ce, en présence de son avocat. Son consentement doit être consigné dans un procès-verbal établi devant un membre du pouvoir judiciaire qui l'aura préalablement averti des conséquences juridiques de son consentement.

La troisième exception est la seule innovation par rapport aux règles prévues par la Convention de 1959. Une telle disposition n'a pas son équivalent dans la Convention européenne d'extradition, bien que la Belgique a déclaré, lors du dépôt de son instrument de ratification à cette Convention, que cette règle serait d'application.

Le paragraphe 2 permet à l'État requérant de prendre les mesures indispensables pour interrompre la prescription. En vertu de ce paragraphe, l'État requérant pourra par exemple juger par défaut un individu extradé pour une infraction autre que celle ayant motivé l'extradition. Toutefois, dans ce cas, l'extradé ne pourra pas être détenu pour une telle infraction sans le consentement de la Partie requise.

Reste que si les faits sont requalifiés en cours de procédure, l'individu extradé ne peut être poursuivi ou jugé que dans la mesure où les éléments constitutifs de l'infraction nouvellement qualifiés permettraient l'extradition.

Article 13: Réextradition vers un État tiers

Sauf dans l'hypothèse où la personne extradée n'a pas quitté le territoire de l'État requis dans les trente

Naar luid van die regel mag de Staat naar welke een persoon is uitgeleverd, die persoon niet vervolgen, berechten of opsluiten voor de ten uitvoerlegging van een straf of een veiligheidsmaatregel of aan enige andere beperking van zijn persoonlijke vrijheid worden onderworpen wegens andere voor de overlevering gepleegde feiten, tenzij in de volgende gevallen:

— wanneer de Staat die hem heeft uitgeleverd, daarin toestemt. Daartoe moet bij die Staat een behoorlijke aanvraag worden ingediend, vergezeld van de stukken vereist voor elk verzoek om uitlevering en op voorwaarde dat de feiten waarop de aanvraag is gestoeld een verplichting tot uitlevering inhouden;

— wanneer de persoon het grondgebied van de Staat waaraan hij is uitgeleverd niet heeft verlaten binnen dertig dagen na zijn definitieve vrijlating, hoewel hij die mogelijkheid had, of er is teruggekeerd na het te hebben verlaten;

— de derde en laatste uitzondering op de specialiteitsregel doet zich voor wanneer de persoon uitdrukkelijk ermee heeft ingestemd vervolgd en berecht te worden of zijn straf te ondergaan en zulks in het bijzijn van zijn raadsman. Zijn instemming wordt opgenomen in een proces-verbaal opgemaakt voor een lid van de rechterlijke macht die de persoon vooraf moet inlichten over de juridische gevolgen van zijn instemming.

Deze derde uitzondering is hier de enige vernieuwing in vergelijking met de regel voorzien in de Overeenkomst van 1959. Een dergelijke vergaande bepaling is zelfs niet voorzien in het Europees Verdrag betreffende uitlevering, hoewel deze regel daar door België van toepassing werd verklaard in een verklaring afgelegd bij de neerlegging van het bekrachtigingsinstrument.

Krachtens § 2 kan de verzoekende Staat de nodige maatregelen treffen met het oog op de stuiting van de verjaring. Krachtens die paragraaf kan de verzoekende Staat een uitgeleverde persoon bijvoorbeeld bij verstek veroordelen wegens een ander feit dan dat waarop de uitlevering gestoeld is. In een dergelijk geval kan de uitgeleverde persoon enkel met de toestemming van de aangezochte Partij voor een dergelijk misdrijf worden opgesloten.

Ingeval de feiten in de loop van de rechtspleging anders worden omschreven, kan de uitgeleverde persoon enkel worden vervolgd of berecht voor zover de nieuw omschreven bestanddelen van het misdrijf uitlevering mogelijk maken.

Artikel 13: Verderuitlevering aan een derde Staat

Behalve wanneer de uitgeleverde persoon het grondgebied van de aangezochte Staat niet heeft ver-

jours qui suivent son élargissement définitif, ou y est revenue, l'article 13 de la Convention impose à cet État de demander l'assentiment de l'État requis avant de réextrader cette personne vers un État tiers et ce, pour des infractions antérieures à la remise initiale. La Partie requise peut en outre demander que lui soient fournis les documents qui doivent normalement accompagner toute demande d'extradition. Cette disposition est identique au contenu de la Convention de 1959 et se retrouve dans la Convention européenne d'extradition.

Article 14: Arrestation provisoire

En cas d'urgence, les autorités de la Partie requérante peuvent demander l'arrestation provisoire de l'individu recherché en attendant la formulation d'une demande d'extradition et l'extradition finale. Pour ce faire, elles adressent une demande à laquelle l'État requis donnera la suite qui convient conformément à sa législation.

Cette demande doit se référer à l'existence soit d'une décision de condamnation exécutoire, soit d'un mandat d'arrêt ou de tout autre acte ayant la même force délivré dans les formes prescrites par la loi de la Partie requérante. La demande d'arrestation provisoire doit en outre mentionner l'intention de demander l'extradition, l'infraction pour laquelle l'extradition sera ultérieurement demandée, ainsi que le temps et le lieu où elle a été commise, et, si possible, le signalement de l'individu recherché.

Quant à la transmission de la demande aux autorités de la Partie requérante, elle se fera par la voie diplomatique ou par tout autre moyen laissant une trace écrite, que ce soit par la voie postale ou télégraphique ou encore via Interpol. Dans ces derniers cas, cependant, une confirmation de la demande par voie diplomatique s'avérera nécessaire. La Partie requérante doit être informée sans délai de la suite donnée à sa demande d'arrestation provisoire. C'est en effet au moment de l'arrestation provisoire que le délai pendant lequel la demande d'extradition doit être formulée commence à s'écouler.

Si, dans un délai de trente jours suivant l'arrestation de l'individu, les autorités de l'État requis n'ont pas reçu de demande d'extradition en bonne et due forme le concernant, elles pourront mettre fin à l'arrestation provisoire. Mais celle-ci ne peut en aucun cas excéder 60 jours. Enfin, en tout état de cause, l'État requis peut à tout moment libérer l'individu tout en prenant les mesures qu'elle estimera nécessaires pour éviter qu'il ne prenne la fuite. Tout cela ne s'opposant pas à une nouvelle arrestation et à l'extradition, si la demande parvient ultérieurement. L'article 5 de la loi belge sur les extraditions a été modifié par la loi du 14 janvier 1999: le délai dans lequel la personne condamnée doit recevoir commu-

laten binnen dertig dagen na zijn definitieve vrijlating, of er is teruggekeerd, is krachtens artikel 13 van deze Overeenkomst de toestemming van de aangezochte Staat vereist om bedoelde persoon verder uit te leveren aan een derde Staat, zulks wegens feiten gepleegd voor de oorspronkelijke overhandiging. De aangezochte Partij kan bovendien eisen dat haar de stukken worden overlegd die normaliter worden gevoegd bij elk verzoek om uitlevering. Deze bepaling is analoog aan de Overeenkomst van 1959 en is ook terug te vinden in het Europees Uitleveringsverdrag.

Artikel 14: Voorlopige aanhouding

In dringende gevallen kunnen de autoriteiten van de verzoekende Staat aanhouding van de opgespoorde persoon verzoeken in afwachting van het formuleren van een uitleveringsverzoek en de uiteindelijke uitlevering. De aangezochte Staat geeft daaraan gevolg overeenkomstig zijn wetgeving.

Bedoeld verzoek vermeldt het bestaan van een uitvoerbare beslissing van veroordeling of van een bevel tot aanhouding of van een akte met dezelfde kracht verleend in de door de wet van de verzoekende Staat voorgeschreven vorm. In het verzoek om voorlopige aanhouding moet bovendien melding worden gemaakt van het voornemen uitlevering te vragen, van het misdrijf waarvoor later om uitlevering wordt gevraagd, van de plaats waar en het tijdstip waarop het is gepleegd en, indien mogelijk, van het signalement van de opgespoorde persoon.

De overzending van het verzoek aan de autoriteiten van de aangezochte Staat geschiedt langs diplomatieke weg of door elk ander middel waarvan een schriftelijk spoor blijft, te weten over de post, per telegram of via Interpol. In laatstgenoemd geval moet het verzoek evenwel langs diplomatieke weg worden bevestigd. De aangezochte Staat dient onverwijld op de hoogte te worden gebracht van het gevolg dat aan het verzoek tot voorlopige aanhouding is gegeven. Dit om redenen dat de termijn begint te lopen waarbinnen het uitleveringsverzoek dient te worden geformuleerd.

Indien de autoriteiten van de aangezochte Staat binnen een termijn van dertig dagen na de aanhouding van de persoon geen in de vereiste vorm gesteld verzoek om uitlevering betreffende die persoon hebben ontvangen, kan de voorlopige aanhouding worden beëindigd. Zij mag in geen geval langer duren dan zestig dagen. Hoewel de aangezochte Staat de persoon te allen tijde in vrijheid kan stellen, neemt hij de nodige maatregelen om te voorkomen dat hij vlucht. Zulks sluit een nieuwe aanhouding en uitlevering niet uit als het verzoek daartoe later wordt ingediend. Artikel 5 van de Belgische uitleveringswet werd bij wet van 14 januari 1999 gewijzigd in die zin dat de termijn waarbinnen de betrokkene mededeling

nication du mandat d'arrêt décerné par l'autorité étrangère compétente est de quarante jours et non plus de trois semaines. L'exception pour les pays non européens qui demandent l'extradition a été abrogé par la même loi. Pour ces pays, un délai de trois mois était prévu.

Article 15: Concours de requêtes

Cette disposition est resté inchangée par rapport à la Convention de 1959. Si l'extradition d'un même individu est demandée par plusieurs États, en raison du même fait ou en raison de faits différents, l'État requis devra, en vertu de l'article 15 de la Convention, statuer en tenant compte de toutes les circonstances. Le choix de l'État auquel l'individu sera livré dépendra notamment de la gravité relative et du lieu des infractions, des dates respectives des demandes, de la nationalité de l'individu réclamé et de la possibilité d'une extradition ultérieure vers un autre État.

Article 16: Remise de l'extradé

En vertu de l'article 16, c'est par la voie diplomatique que les autorités de l'État requis font connaître à l'État requérant leur décision quant à l'extradition.

Si la décision consiste en un rejet complet ou partiel, elle doit être motivée. Si, au contraire, l'État requis accorde l'extradition, il communique à l'autre Partie le lieu et la date de remise, ainsi que la durée de la détention subie en vue de l'extradition par l'individu, et qui sera imputée sur la durée de la peine qu'il devra subir dans l'État requérant. Il est important pour la personne concernée qu'elle n'encoure pas une peine plus lourde par l'extradition.

L'individu sera pris en charge par l'État requérant qui supportera les frais de transfert.

Si les autorités de l'État requérant n'ont pas reçu l'individu à la date prévue pour la remise, il pourra être mis en liberté à l'expiration d'un délai de trente jours à compter de cette date; l'État requis pourra refuser de l'extrader pour le même fait. En revanche, en cas de force majeure empêchant la remise ou la réception, l'État intéressé doit en informer l'autre Partie avant l'expiration du délai; les deux États se mettront d'accord sur une nouvelle date de remise. En application du paragraphe 5, il pourra être mis en

dient te ontvangen van het bevel tot aanhouding door de vreemde bevoegde overheid veertig dagen bedraagt te rekenen vanaf zijn aanhouding, dit in de plaats van drie weken die vroeger werd voorzien. Het uitzonderingsgeval voor landen die buiten Europa liggen en een uitleveringsverzoek formuleren is bij dezelfde wet opgeheven. Daarvoor was een termijn van drie maanden voorzien.

Artikel 15: Samenloop van verzoeken

Deze regel is ongewijzigd gebleven in vergelijking met de Overeenkomst van 1959. Indien verschillende Staten gelijktijdig de uitlevering van een zelfde persoon vragen voor hetzelfde feit, dan wel voor verschillende feiten, moet de aangezochte Staat krachtens artikel 15 van de Overeenkomst oordelen met inachtneming van alle omstandigheden. Bij de keuze van de Staat naar welke de persoon wordt uitgeleverd wordt inzonderheid rekening gehouden met de onderscheiden ernst en de plaats van de feiten, de onderscheiden data van de verzoeken, de nationaliteit van de opgeëiste persoon en de mogelijkheid van een latere uitlevering naar een andere Staat.

Artikel 16: Overhandiging van de uitgeleverde persoon

Overeenkomstig artikel 16 geven de autoriteiten van de aangezochte Staat aan de verzoekende Staat langs diplomatieke weg kennis van hun beslissing betreffende de uitlevering.

Ingeval de beslissing uit een volledige of gedeeltelijke afwijzing bestaat, moet het met redenen worden omkleed. Ingeval van aanvaarding, geeft de aangezochte Staat aan de andere Staat kennis van de plaats en de datum van de overhandiging, van de duur van de hechtenis die betrokkene met het oog op zijn uitlevering heeft ondergaan en welke moet worden toegerekend op de duur van de straf die hij in de verzoekende Staat moet uitzitten. Het is in het belang van de betrokkene dat hij door de uitlevering geen feitelijke strafverzwaring oploopt.

Betrokkene wordt ten laste genomen door de verzoekende Staat die de kosten van overbrenging draagt.

Indien de autoriteiten van de verzoekende Staat betrokkene niet hebben overgenomen op de voor de overhandiging vastgestelde datum, kan hij in vrijheid worden gesteld na het verstrijken van dertig dagen te rekenen van die datum. Bovendien kan de aangezochte Staat weigeren om nog uit te leveren voor hetzelfde feit. Indien de overlevering of de overname door overmacht onmogelijk werden, moet de betrokken Staat de andere Staat daarvan kennis geven voor het verstrijken van de termijn, zodat beide Staten het

liberté à l'expiration d'un nouveau délai de 30 jours à compter de cette nouvelle date.

Cette disposition contient deux innovations par rapport à la Convention de 1959. Premièrement, il est mentionné explicitement que la durée de la détention subie en vue de l'extradition sera imputée sur la durée de la peine que l'individu réclamé devra subir sur le territoire de la Partie requérante. Deuxièmement, il est indiqué clairement que la personne à extraditer sera prise en charge par la Partie requérante, laquelle supportera les frais de transfert.

Article 17: Ajournement de la remise

Après avoir statué sur la demande d'extradition, si les autorités de l'État requis désirent poursuivre l'individu ou lui faire purger une peine prononcée à son encontre pour d'autres faits que ceux justifiant l'extradition, elles peuvent ajourner la remise prévue. Cette disposition est restée inchangée par rapport à la Convention de 1959.

Article 18: Remise d'objets

Cette disposition est restée identique à celle prévue par la Convention de 1959. L'extradition n'implique pas seulement la remise d'un individu d'un État à un autre. L'article 18 de la Convention règle ainsi la question de la remise des objets pouvant servir de pièces à conviction ou des objets qui, provenant de l'infraction, auraient été trouvés au moment de l'arrestation en la possession de l'individu réclamé, ou qui seraient découverts ultérieurement.

Ces pièces doivent être saisies par l'État requis et remises à l'autre État dans les limites permises par sa propre législation, et ceci, malgré l'impossibilité de procéder à l'extradition suite à la mort ou à l'évasion de l'individu. Il s'agit ici d'une forme d'entraide judiciaire comportant un lien tellement connexe avec la procédure d'extradition qu'il est apparu justifié qu'elle se greffe à la procédure d'extradition. Une telle solution permet d'éviter l'introduction de deux demandes séparées ce qui écarte tout risque de confusion et augmente l'efficacité de la procédure.

Cependant, si lesdits objets sont susceptibles de saisie ou de confiscation dans le cadre d'une procédure pénale en cours dans le territoire de l'État requis, celui-ci peut choisir de les garder temporairement ou

over een nieuwe overleveringsdatum eens kunnen worden. Naar luid van § 5 kan de betrokken persoon in vrijheid worden gesteld na het verstrijken van een termijn van dertig dagen te rekenen van de nieuwe datum.

In vergelijking met de Overeenkomst van 1959 zijn aan deze bepaling twee nieuwe regels toegevoegd. In eerste instantie wordt hier nu expliciet vermeld dat de duur van de hechtenis ondergaan met het oog op de uitlevering op de duur van de betrokkene zijn straf moet toegerekend worden. Ten tweede wordt er duidelijk aangegeven dat de betrokkene ten laste wordt genomen door de verzoekende partij die de kosten van overbrenging zal dragen.

Artikel 17: Verdaging van de overlevering

Nadat uitspraak is gedaan over het verzoek om uitlevering, kunnen de autoriteiten van de aangezochte Staat die de persoon wensen te vervolgen of op te sluiten op grond van een straf opgelegd wegens een ander feit dan dat waarvoor uitlevering is gevraagd, de in het vooruitzicht gestelde overlevering verdagen. Deze bepaling is ongewijzigd gebleven in vergelijking met de Overeenkomst van 1959.

Artikel 18: Overhandiging van voorwerpen

Ook deze bepaling is identiek aan deze die voorzien is in de Overeenkomst van 1959. Uitlevering onderstelt niet enkel de overlevering van een persoon van de ene Staat aan de andere. Artikel 18 van de Overeenkomst heeft betrekking op de overhandiging van voorwerpen die als overtuigingsstukken kunnen dienen of van voorwerpen die afkomstig zijn van het misdrijf en op het tijdstip van de aanhouding in het bezit waren van de opgeëiste persoon of later werden ontdekt.

Deze stukken moeten door de aangezochte Staat in beslag worden genomen en aan de andere Staat overhandigd voor zover zulks krachtens zijn eigen wetgeving is toegelaten en zelfs als de uitlevering niet kan plaatshebben wegens de dood of de ontvluchting van de opgeëiste persoon. Het betreft hier een vorm van rechtshulp die zeer nauw verbonden is met een uitleveringsprocedure dat het nuttig wordt geacht dit volgens een en dezelfde procedure te laten verlopen. Anders moet dit verzoek afzonderlijk worden gedaan via een procedure zoals voorzien in de rechtshulp-overeenkomst wat eventueel inhoudt dat dit langs andere kanalen zal worden verzonden. Dit werd als inefficiënt aanzien en kan eveneens tot verwarring leiden.

Wanneer bedoelde voorwerpen evenwel vatbaar zijn voor beslag of verbeurdverklaring in het kader van een aan de gang zijnde strafgeding op het grondgebied van de aangezochte Staat, kan hij de voorwerpen

de les confier à l'État requérant sous condition de restitution.

L'article 18 ne préjudicie pas des droits que l'État requis ou des tiers auraient acquis sur ces objets; ces droits éventuels impliquent, bien entendu, qu'aussitôt le procès terminé, l'État requérant restitue lesdits objets sans frais à la Partie requise, sauf dans l'hypothèse où celle-ci y renonce.

Article 19: Transit

Cette disposition est identique à celle prévue par la Convention de 1959. Si, à l'occasion d'une procédure d'extradition, le transit à travers le territoire de l'une des deux Parties à la Convention est nécessaire, il peut être accordé, en vertu de l'article 19, à la suite d'une demande adressée à cet État par la voie diplomatique et aux conditions requises pour l'extradition, à ceci près que toutes les pièces requises à l'appui d'une demande d'extradition ne sont pas nécessaires; seuls le sont l'original ou l'expédition authentique du jugement ou du mandat d'arrêt ou tout autre acte ayant la même force, et un exposé des faits précis comprenant la qualification légale des faits et les dispositions légales qui leur sont applicables. D'autre part, il n'y a pas lieu de tenir compte dans ce cas-ci des conditions de l'article 2 de la Convention relatives à la durée de la peine. Les motifs de refus prévus au Titre III de la Convention sont d'application.

Dans l'hypothèse où le transit s'effectue par la voie aérienne, l'État requérant doit en avertir l'État survolé, en lui attestant l'existence d'un jugement ou d'un mandat d'arrêt à l'encontre de la personne extradée. Il doit également lui assurer que d'après les éléments en sa possession, le transit ne pourrait pas être refusé sur base de la présente Convention, principalement sur base des articles 4 et 9, relatifs à la non-extradition des nationaux et à la non-extradition pour infractions susceptibles d'entraîner la peine de mort. De plus, en cas d'atterrissage fortuit, la notification d'emploi de la voie aérienne produira les effets d'une demande d'arrestation provisoire et la Partie requérante devra adresser une demande régulière de transit.

Enfin, lorsque l'atterrissage est prévu, l'État requérant doit adresser une demande régulière de transit.

Article 20: Infractions militaires

L'article 20 de la Convention précise que celle-ci ne s'applique pas dans le cas des infractions purement militaires. Cette disposition, bien que nouvelle par

tijdelijk bewaren of onder beding van teruggave overhandigen.

Artikel 18 doet geen afbreuk aan de rechten van de aangezochte Staat of van derden op die voorwerpen. Dergelijke rechten brengen met zich mee dat zodra het geding beëindigd is, de voorwerpen door de verzoekende Staat kosteloos worden overhandigd aan de aangezochte Staat, tenzij deze laatste ervan afstand doet.

Artikel 19: Transit

Ook deze bepaling is gelijk aan deze die hiervoor voorzien is in de Overeenkomst van 1959. De transit die naar aanleiding van een uitleveringsprocedure noodzakelijk is over het grondgebied van een van beide partijen bij de Overeenkomst kan krachtens artikel 19 worden toegestaan. Daartoe moet aan die Staat onder de voorwaarden welke gelden voor uitlevering een verzoek worden gericht langs diplomatieke weg, hoewel niet alle stukken vereist zijn die bij een verzoek om uitlevering moeten worden gevoegd. Het verzoek moet enkel vergezeld gaan van het origineel of van een authentieke uitgifte van het vonnis, van het bevel tot aanhouding of elke andere akte met dezelfde kracht, van een nauwkeurige uiteenzetting van de feiten met de wettelijke omschrijving van de feiten en van de daarop toepasselijke wettelijke bepalingen. Aan de andere kant moet in dit geval geen rekening worden gehouden met de voorwaarden bepaald in artikel 2 van de Overeenkomst inzake de duur van de straf. De redenen om niet uit te leveren bedoeld in titel III van de Overeenkomst zijn van toepassing.

Ingeval de transit langs de lucht geschiedt, moet de verzoekende Staat de Staat, waarvan het grondgebied wordt overvlogen, waarschuwen en het bestaan bevestigen van het vonnis of van het aanhoudingsbevel tegen de uitgeleverde persoon. Hij moet bedoelde Staat eveneens verzekeren dat volgens de gegevens in zijn bezit de transit niet zou kunnen worden geweigerd op grond van deze Overeenkomst, in het bijzonder van de artikelen 4 en 9 betreffende de niet-uitlevering van eigen onderdanen en niet-uitlevering wegens misdrijven die tot de doodstraf kunnen leiden. In geval van onvoorziene landing, heeft de aanzegging dat gebruik wordt gemaakt van de luchtweg de uitwerking van een verzoek tot voorlopige aanhouding en moet de verzoekende Partij een regelmatig verzoek tot transit indienen.

Wanneer evenwel in een tussenlanding is voorzien, moet de verzoekende Staat een regelmatig verzoek tot transit indienen.

Artikel 20: Militaire misdrijven

In artikel 20 van de Overeenkomst is bepaald dat zij niet geldt voor zuiver militaire misdrijven. Hoewel een dergelijke bepaling niet voorkwam in de Over-

rapport à la Convention de 1959, pouvait déjà se déduire de celle-ci, dès lors que la liste restrictive des infractions pouvant donner lieu à extradition ne comportait aucune infraction de cette sorte.

Article 21 : Langues à employer

L'article 21 de la Convention invite les États membres à rédiger toutes les pièces à produire dans la langue de la Partie requérante. Les pièces qui ne seraient pas établies en langue française, devront toutefois être accompagnées d'une traduction française certifiée conforme à l'original. Cette disposition ne diffère pas de celle contenue dans la Convention de 1959.

Article 22 : Frais

En vertu de l'article 22, la Partie requise assume tous les frais occasionnés par l'extradition sur son territoire. En revanche, les frais occasionnés, s'il y a lieu, par le transit sur le territoire de l'État de transit sont assumés par la Partie requérante. Pour une estimation correcte de la division des frais il faut aussi tenir compte de ce qui est mentionné aux articles 16 et 18. Pour le reste, cette disposition est restée inchangée par rapport à celle de la Convention de 1959.

Article 23 : Règlement des différends

L'article 23 impose la voie diplomatique pour le règlement des différends pouvant surgir entre le Maroc et la Belgique à propos de l'interprétation ou de l'application de la Convention.

En outre, la présente Convention crée une commission consultative, composée des représentants des Ministères des Affaires étrangères et de la Justice des deux pays, qui se réunira périodiquement à la demande de l'un ou l'autre État, afin de faciliter le règlement des problèmes qui pourraient surgir lors de l'application de la présente Convention.

TITRE V

Dispositions finales

Article 24 : Abrogation de la précédente Convention d'extradition entre les Parties

L'article 24 précise que la présente Convention abroge la Convention d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale ainsi que son Protocole additionnel signés le 27 février 1959, dans la mesure où ces deux instruments visent la matière de l'extradition.

eenkomst van 1959, kon zij daaruit worden afgeleid, want zuiver militaire misdrijven waren niet opgenomen in de limitatieve lijst van misdrijven welke tot uitlevering aanleiding konden geven.

Artikel 21 : Gebruik der talen

Overeenkomstig artikel 21 van de Overeenkomst moet de Overeenkomstsluitende Partijen de over te leggen stukken opstellen in de taal van de verzoevende Partij. Stukken die echter niet in het Frans zijn gesteld, moeten vergezeld gaan van een met het origineel eensluidend verklaarde vertaling in het Frans. Deze bepaling verschilt niet van de regeling voorzien in de Overeenkomst van 1959.

Artikel 22 : Kosten

Krachtens artikel 22 van de Overeenkomst vallen de kosten op het grondgebied van de aangezochte Staat ten laste van die Staat. De kosten veroorzaakt op het grondgebied van transit zijn evenwel ten laste van de verzoevende Staat. Voor een juiste inschatting van de verdeling van de kosten dient er ook rekening gehouden te worden met hetgeen daarover staat in de artikelen 16 en 18. Verder is deze bepaling gelijk aan de Overeenkomst van 1959.

Artikel 23 : Regeling van geschillen

Luidens artikel 23 moeten geschillen die tussen België en Marokko voortvloeien uit de uitlegging of de toepassing van de Overeenkomst langs diplomatieke weg worden opgelost.

Bovendien voorziet dit artikel in de oprichting van een gemengde raadgevende commissie, samengesteld uit vertegenwoordigers van de Ministeries van Buitenlandse Zaken en Justitie van beide landen, ten einde de regeling van problemen te vergemakkelijken die zich tijdens de toepassing van deze Overeenkomst zouden kunnen voordoen.

TITEL V

Slotbepalingen

Artikel 24 : Opheffing van de bestaande Overeenkomst van 1959 tussen beide Partijen

Artikel 24 stelt dat de Overeenkomst betreffende uitlevering en wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko, en het Aanvullend Protocol, ondertekend op 25 februari 1959, worden opgeheven voor zover zij betrekking hebben op uitlevering.

Article 25: Notifications et entrée en vigueur

En vertu de l'article 25, chacune des deux Parties contractantes doit notifier à l'autre l'accomplissement des procédures requises par sa Constitution pour l'entrée en vigueur de la Convention. Cette disposition précise en outre que celle-ci prendra effet le premier jour du deuxième mois suivant la date de la dernière de ces notifications.

Le Maroc a déjà fait cette notification, par une note du 29 avril 1999 du Ministère marocain des affaires étrangères et de la coopération, adressée à l'ambassade de la Belgique à Rabat. La notification de la Belgique au Maroc postérieurement à la ratification de cette Convention mènerait dès lors à l'entrée en vigueur de celle-ci après l'écoulement du délai prévu dans cet article.

La Convention est conclue pour une durée illimitée, chacune des deux Parties pourra néanmoins la dénoncer au moyen d'une notification écrite adressée par voie diplomatique à l'autre Partie. *

*
* *

Telles étaient, Mesdames et Messieurs, les considérations qu'appelait le présent projet de loi d'assentiment.

Le ministre des Affaires étrangères,

Karel DE GUCHT.

La ministre de la Justice,

Laurette ONKELINX.

Artikel 25: Kennisgevingen en inwerkingtreding

Volgens artikel 25 moet elke Overeenkomstsluitende Partij aan de andere Partij kennisgeven van de vervulling van de in haar Grondwet opgelegde formaliteiten voor de inwerkingtreding van de Overeenkomst en treedt zij in werking de eerste dag van de tweede maand die volgt op de laatste kennisgeving.

Marokko heeft reeds deze bedoelde kennisgeving gedaan, dit met een nota van 29 april 1999 van het Marokkaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken en Samenwerking gericht aan de ambassade van België te Rabat. De kennisgeving van België aan Marokko na de bekrachtiging van deze Overeenkomst zal derhalve leiden tot de inwerkingtreding van deze Overeenkomst na het verstrijken van de in dit artikel voorziene termijn.

Hoewel de Overeenkomst is gesloten voor onbeperkte duur, kan elke Partij haar opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving die de andere Partij langs diplomatieke weg wordt bezorgd.

*

*
* *

Dit zijn, Dames en Heren, de beschouwingen die dit ontwerp van wet oproept.

De minister van Buitenlandse Zaken,

Karel DE GUCHT.

De minister van Justitie,

Laurette ONKELINX.

PROJET DE LOI

ALBERT II,

Roi des Belges,

À tous, présents et à venir,
SALUT.

Sur la proposition de Notre ministre des Affaires étrangères, et de Notre ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre ministre des Affaires étrangères, et de Notre ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives et de déposer au Sénat, le projet de loi dont la teneur suit :

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2

La Convention entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc sur l'extradition, signée à Bruxelles le 7 juillet 1997, sortira son plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 18 novembre 2004.

ALBERT

Par le Roi :

Le ministre des Affaires étrangères,

Karel DE GUCHT.

Le ministre de la Justice,

Laurette ONKELINX.

WETSONTWERP

ALBERT II,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze minister van Buitenlandse Zaken, en van Onze minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze minister van Buitenlandse Zaken, en Onze minister van Justitie, zijn ermee belast het ontwerp van wet, waarvan de tekst hierna volgt, in Onze naam aan de Wetgevende Kamers voor te leggen en bij de Senaat in te dienen :

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2

De Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering, ondertekend te Brussel op 7 juli 1997, zal volkomen gevolg hebben.

Gegeven te Brussel, 18 november 2004.

ALBERT

Van Koningswege :

De minister van Buitenlandse Zaken,

Karel DE GUCHT.

De minister van Justitie,

Laurette ONKELINX.

CONVENTION

entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc sur l'extradition

LE ROYAUME DE BELGIQUE

ET

LE ROYAUME DU MAROC

DESIREUX de maintenir et de resserrer les liens qui unissent leurs deux pays et de régir leurs rapports dans le domaine de l'extradition, ont décidé d'actualiser et modifier la convention d'extradition et le protocole additionnel signés le 27 février 1959. En conséquence, ils ont décidé de conclure la convention suivante:

TITRE I**Obligation d'extradition****Article 1**

1. Les Parties contractantes s'engagent à se livrer réciproquement, selon les règles et sous les conditions déterminées par les articles suivants, les individus qui, se trouvant sur le territoire de l'un des deux États, sont poursuivis pour une infraction ou recherchés aux fins d'exécution d'une peine privative de liberté ou bien d'une mesure de sûreté par les autorités judiciaires.

2. Sont seules considérées comme mesures de sûreté aux termes de la présente Convention, les mesures privatives de liberté ordonnées par les autorités judiciaires en complément ou en substitution d'une peine.

TITRE II**Faits donnant lieu à extradition****Article 2**

1. Seuls peuvent donner lieu à extradition les faits qui, aux termes des législations des deux Parties contractantes, constituent des infractions punies d'une peine privative de liberté dont la durée maximum dépasse deux ans. Lorsque ces faits ont donné lieu à condamnation, la peine prononcée par les tribunaux de l'État requérant doit être une peine privative de liberté d'au moins un an. Lorsqu'il s'agit de l'exécution d'une mesure de sûreté, la privation de liberté ordonnée doit être d'une durée indéterminée ou atteindre au moins quatre mois.

2. a) Si la demande d'extradition vise plusieurs faits distincts punissables chacun, aux termes des législations des deux Parties, d'une peine privative de liberté mais dont certains ne remplissent pas la condition relative aux taux de la peine, l'extradition peut aussi être accordée pour ces faits.

b) Si la demande d'extradition vise l'exécution de plusieurs peines privatives de liberté ou l'exécution de plusieurs mesures de sûreté mais dont certaines ne remplissent pas la condition relative aux taux de la peine prononcée ou aux durées de mesure de sûreté,

OVEREENKOMST

tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering

HET KONINKRIJK BELGIE

EN

HET KONINKRIJK MAROKKO

ERNAAR strevend de banden die hun beider landen verenigen, te handhaven en nauwer aan te halen en hun betrekkingen betreffende uitlevering te regelen, hebben besloten de Overeenkomst betreffende uitlevering en het Aanvullend Protocol van 27 februari 1959 te actualiseren en aan te passen. Bijgevolg hebben zij besloten de volgende overeenkomst te sluiten:

TITEL I**Verplichting tot uitlevering****Artikel 1**

1. De Overeenkomstsluitende Partijen verbinden zich ertoe volgens de regels en onder de voorwaarden bepaald in de hiernavolgende artikelen, de personen die zich op het grondgebied van een van beide Staten bevinden en door de rechterlijke autoriteiten wegens een misdrijf vervolgd worden of, met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsberovende straf of van een veiligheidsmaatregel worden opgespoord, aan elkaar uit te leveren.

2. Worden, in de zin van deze Overeenkomst, enkel als veiligheidsmaatregel beschouwd, de maatregelen van vrijheidsberoving die door de rechterlijke autoriteiten of in de plaats van een straf worden opgelegd.

TITEL II**Feiten die tot uitlevering aanleiding geven****Artikel 2**

1. Alleen feiten die volgens de wetgeving van beide Overeenkomstsluitende Partijen misdrijven uitmaken die strafbaar zijn met een vrijheidsberovende straf waarvan de maximumduur twee jaar overtreft, kunnen aanleiding geven tot uitlevering. Wanneer de feiten aanleiding hebben gegeven tot een veroordeling, dient de door de rechtbanken van de verzoekende Staat uitgesproken straf een vrijheidsberovende straf van ten minste een jaar te zijn. Wanneer het de uitvoering van een veiligheidsmaatregel betreft, dient de opgelegde vrijheidsberoving van onbepaalde duur te zijn of minstens vier maanden te bedragen.

2. a) Wanneer het verzoek om uitlevering betrekking heeft op verscheidene feiten, die overeenkomstig de wetgeving van beide Staten strafbaar zijn met een vrijheidsberovende straf maar waarvan enkele de voorwaarde betreffende de strafmaat niet vervullen, kan de uitlevering ook voor die feiten worden toegestaan.

b) Wanneer het verzoek om uitlevering betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van verscheidene vrijheidsberovende straffen of op de tenuitvoerlegging van verscheidene veiligheidsmaatregelen maar waarvan enkele de voorwaarde betreffende de opgelegde

l'extradition peut aussi être accordée pour l'exécution de ces peines ou pour l'exécution de ces mesures de sûreté.

3. Sont comprises dans les qualifications précédentes toutes les formes de participation aux faits énumérés ci-dessus, ainsi que la tentative, lorsqu'elles sont punies par la législation des deux pays.

TITRE III

Motifs de refus d'extradition

Article 3

Infractions politiques

1. L'extradition ne sera pas accordée si l'infraction pour laquelle elle est demandée est considérée par la Partie requise comme une infraction politique ou comme un fait connexe à une telle infraction.

2. La même règle s'appliquera si la Partie requise a des raisons sérieuses de croire que la demande d'extradition motivée par une infraction de droit commun a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir un individu en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité ou de ses opinions politiques ou que la situation de cet individu risque d'être aggravée pour l'une ou l'autre de ces raisons.

3. Pour l'application de la présente Convention, l'attentat à la vie d'un Chef d'État ou d'un membre de sa famille ne sera pas considéré comme infraction politique.

4. L'application du présent article n'affectera pas les obligations que les Parties auront assumées ou assumeront aux termes de toute autre Convention internationale de caractère multilatéral.

Article 4

Non extradition de nationaux

Les Parties contractantes n'extraderont pas leurs ressortissants respectifs.

La qualité de ressortissant s'appréciera à l'époque de l'infraction pour laquelle l'extradition est requise.

Toutefois, s'il s'agit d'infractions punies comme crimes ou délits dans les deux États, la Partie requise devra, sur demande de la Partie requérante, soumettre l'affaire aux autorités compétentes afin que des poursuites judiciaires puissent être exercées s'il y a lieu.

À cet effet, les dossiers, documents et objets relatifs à l'infraction seront transmis par la voie diplomatique.

La Partie requérante sera informée de la suite qui aura été donnée à sa demande.

Dès qu'il aura établi la compétence de ses tribunaux, l'État requis informera l'État requérant des possibilités existant pour les parties lésées de se constituer partie civile ainsi que des voies de recours utilisables.

strafmaat of de duur van de veiligheidsmaatregel niet vervullen, kan de uitlevering ook worden toegestaan voor de tenuitvoerlegging van die straffen of voor de tenuitvoerlegging van die veiligheidsmaatregelen.

3. De voorgaande omschrijvingen omvatten ook alle vormen van deelneming aan de hierboven vermelde feiten, alsook de pogingen, wanneer zij strafbaar zijn gesteld door de wetgeving van beide landen.

TITEL III

Redenen om niet uit te leveren

Artikel 3

Politieke misdrijven

1. Uitlevering wordt niet toegestaan indien het misdrijf, op grond waarvan de uitlevering wordt gevraagd, door de aangezochte Partij wordt beschouwd als een politiek misdrijf of als een feit dat samenhangt met zulk misdrijf.

2. Dezelfde regel geldt wanneer de aangezochte Partij ernstige redenen heeft om aan te nemen dat het verzoek tot uitlevering wegens een misdrijf van gemeen recht is ingediend met het doel een persoon te vervolgen of te straffen wegens zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit of zijn politieke overtuiging of dat de toestand van die persoon om een van die redenen zou kunnen verslechteren.

3. Voor de toepassing van deze Overeenkomst wordt de aanslag op het leven van een Staatshoofd of op een lid van zijn familie niet beschouwd als een politiek misdrijf.

4. De toepassing van dit artikel doet geen afbreuk aan de verplichtingen die de Partijen hebben aangegaan of zullen aangaan binnen het raam van om het even welke andere internationale overeenkomst van multilaterale aard.

Artikel 4

Niet-uitlevering van eigen onderdanen

De Overeenkomstsluitende Partijen leveren hun eigen onderdanen niet uit.

De hoedanigheid van onderdaan wordt beoordeeld op het tijdstip van het misdrijf op grond waarvan uitlevering wordt gevraagd.

Ingeval het gaat om misdrijven die in beide Staten als misdaden of wanbedrijven worden bestraft, moet de aangezochte Partij, op verzoek van de verzoekende Partij, de zaak voorleggen aan de bevoegde autoriteiten opdat, wanneer er daartoe grond bestaat, gerechtelijke vervolging kan worden ingesteld.

Te dien einde worden de dossiers, bescheiden en voorwerpen betreffende het misdrijf langs diplomatieke weg overgezonden.

Aan de verzoekende Partij wordt kennis gegeven van het gevolg dat aan haar verzoek werd gegeven.

Zodra de aangezochte Partij de bevoegdheid van haar rechtbanken heeft vastgesteld, geeft zij de verzoekende Staat kennis van de mogelijkheden voor de benadeelde partijen om zich burgerlijke partij te stellen, alsmede van de openstaande rechtsmiddelen.

Article 5

Lieu de perpétration

1. La Partie requise pourra refuser d'extrader l'individu réclamé à raison d'une infraction qui, selon sa législation, a été commise en tout ou en partie sur son territoire ou en un lieu considéré comme son territoire.

2. Lorsque l'infraction motivant la demande d'extradition aura été commise hors du territoire de la Partie requérante, l'extradition ne pourra être refusée que si la législation de la Partie requise n'autorise pas la poursuite d'une infraction du même genre commise hors de son territoire.

Article 6

Poursuites en cours pour les mêmes faits

La Partie requise pourra refuser d'extrader un individu réclamé si cet individu fait l'objet de sa part de poursuite pour le ou les faits pour lesquels l'extradition est demandée.

Article 7

Non bis in idem

L'extradition ne sera pas accordée lorsque l'individu réclamé a été définitivement jugé par les autorités compétentes de la Partie requise, pour le ou les faits pour lesquels l'extradition est demandée. L'extradition pourra être refusée si les autorités compétentes de la Partie requise ont décidé de ne pas engager de poursuite ou de mettre fin aux poursuites qu'elles ont exercées pour le ou les mêmes faits. Elle pourra également être refusée si l'individu recherché a été jugé par les autorités d'un État tiers pour le ou les faits à raison desquels l'extradition est demandée.

Article 8

Prescription et amnistie

1. L'extradition ne sera pas accordée si la prescription de l'action ou de la peine est acquise d'après la législation soit de la Partie requérante, soit de la Partie requise.

2. Elle ne sera pas non plus accordée si une amnistie est intervenue dans l'État requérant ou si une amnistie est intervenue dans l'État requis à la condition que, dans ce dernier cas, l'infraction soit au nombre de celle qui peuvent être poursuivies dans cet État lorsqu'elles ont été commises par un étranger hors du territoire.

Article 9

Peine capitale

Si les faits à raison desquels l'extradition est demandée sont punis de la peine capitale par la législation de l'État requérant, cette peine sera remplacée par celle prévue pour les mêmes faits par la législation de l'État requis.

Artikel 5

Plaats waar het misdrijf is gepleegd

1. De aangezochte Partij kan weigeren de gevraagde persoon uit te leveren wegens een misdrijf dat, volgens haar wetgeving, geheel of ten dele werd gepleegd op haar grondgebied of op een plaats die als haar grondgebied wordt beschouwd.

2. Wanneer het misdrijf, waarop het verzoek tot uitlevering steunt, buiten het grondgebied van de verzoekende Partij werd gepleegd, kan de uitlevering enkel geweigerd worden indien de wetgeving van de aangezochte Partij de vervolging van gelijkaardige, buiten haar grondgebied gepleegde misdrijven, niet toestaat.

Artikel 6

Aan de gang zijnde vervolgingen voor dezelfde feiten

De aangezochte Partij kan weigeren een opgeëiste persoon uit te leveren, indien deze door haar vervolgd wordt wegens het feit of de feiten op grond waarvan uitlevering wordt gevraagd.

Artikel 7

Non bis in idem

Uitlevering wordt niet toegestaan wanneer de opgeëiste persoon door de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij definitief is berecht wegens het feit of de feiten op grond waarvan uitlevering wordt gevraagd. De uitlevering kan geweigerd worden wanneer de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij beslist hebben geen vervolgingen in te stellen of een einde te maken aan de vervolgingen die zij hadden ingesteld wegens hetzelfde feit of dezelfde feiten. De uitlevering kan eveneens worden geweigerd wanneer de gezochte persoon door de autoriteiten van een derde Staat is berecht wegens het feit of de feiten op grond waarvan uitlevering wordt gevraagd.

Artikel 8

Verjaring en amnestie

1. Geen uitlevering wordt toegestaan indien, volgens de wetgeving van de verzoekende of van de aangezochte Partij, verjaring van de vordering of van de straf is ingetreden.

2. Zij wordt ook niet toegestaan indien in de verzoekende Staat amnestie is verleend of indien in de aangezochte Staat amnestie is verleend, in dit laatste geval op voorwaarde dat het misdrijf er een is dat in die Staat kan worden vervolgd, wanneer het buiten zijn grondgebied door een vreemdeling is gepleegd.

Artikel 9

Doodstraf

Indien de feiten op grond waarvan de uitlevering wordt gevraagd, door de wet van de verzoekende Partij met de doodstraf worden bestraft, wordt deze straf vervangen door de straf die voor dezelfde feiten is bepaald in de wetgeving van de aangezochte Partij.

TITRE IV

Procédure d'extradition

Article 10

Présentation de la demande

1. La requête sera formulée par écrit et présentée par la voie diplomatique.

2. Il sera produit à l'appui de la requête :

a) L'original ou l'expédition authentique soit d'une décision de condamnation exécutoire, soit d'un mandat d'arrêt ou de tout autre acte ayant la même force, délivré dans les formes prescrites par la loi de la Partie requérante;

b) Un exposé des faits pour lesquels l'extradition est demandée. Le temps et le lieu de leur perpétration, leur qualification légale et les références aux dispositions légales qui leur sont applicables, seront indiqués le plus exactement possible;

c) Une copie des dispositions légales applicables, ainsi que le signalement aussi précis que possible de l'individu réclamé et tous autres renseignements de nature à déterminer son identité et sa nationalité;

d) Le texte de la loi ou d'un énoncé des dispositions légales décrivant tout délai applicable à la prescription de l'action publique ou de la peine.

Article 11

Complément d'informations

Si les informations communiquées par la Partie requérante se révèlent insuffisantes pour permettre à la Partie requise de prendre une décision en application de la présente Convention, cette dernière Partie demandera le complément d'informations nécessaire; elle pourra fixer un délai pour l'obtention de ces informations.

Article 12

Règle de spécialité

1. L'individu qui aura été livré ne sera ni poursuivi, ni jugé, ni détenu en vue de l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, ni soumis à aucune autre restriction de sa liberté individuelle pour un fait quelconque antérieur à la remise, autre que celui ayant motivé l'extradition, sauf dans les cas suivants :

a) Lorsque la Partie qui l'a livré y consent, une demande sera présentée à cet effet, accompagnée des pièces prévues à l'article 10 et d'un procès-verbal judiciaire consignait les déclarations de l'extradé. Ce consentement sera donné lorsque l'infraction pour laquelle il est demandé entraîne elle-même l'obligation d'extrader aux termes de la présente Convention;

b) Lorsque ayant eu la possibilité de le faire, l'individu extradé n'a pas quitté dans les 30 jours qui suivent son élargissement définitif, le territoire de la Partie à laquelle il a été livré ou s'il y est retourné après l'avoir quitté;

TITEL IV

Uitleveringsprocedure

Artikel 10

Indiening van het verzoek

1. Het verzoek moet schriftelijk geschieden en langs diplomatieke weg worden ingediend.

2. Tot staving van het verzoek moeten worden overgelegd :

a) het origineel of de authentieke uitgifte, hetzij van een uitvoerbare beslissing van veroordeling, hetzij van een bevel tot aanhouding of van elke andere akte met dezelfde kracht, verleend in de door de wet van de verzoekende Partij voorgeschreven vorm;

b) een uiteenzetting van de feiten waarvoor de uitlevering wordt gevraagd. Het tijdstip waarop en plaats waar de feiten gepleegd werden, de wettelijke omschrijving ervan en de verwijzing naar de wetsbepalingen die daarop van toepassing zijn, worden zo juist mogelijk opgegeven;

c) een kopie van de toepasselijke wetsbepalingen, alsmede de zo juist mogelijke beschrijving van de opgeëiste persoon en alle andere inlichtingen dienstig om zijn identiteit en zijn nationaliteit vast te stellen;

d) de tekst van de wet of een overzicht van de wetsbepalingen betreffende de termijnen die van toepassing zijn op de verjaring van de strafvordering of van de straf.

Artikel 11

Aanvullende inlichtingen

Wanneer de door de verzoekende Partij verstrekte inlichtingen niet volstaan om het de aangezochte Partij mogelijk te maken een beslissing te nemen in toepassing van deze Overeenkomst, vraagt deze Partij de nodige aanvullende inlichtingen; zij kan een termijn stellen voor het ontvangen van die inlichtingen.

Artikel 12

Specialiteitsregel

1. De uitgeleverde persoon mag wegens een ander, voor de overlevering gepleegd feit, dan dat waarop de uitlevering slaat, niet worden vervolgd of berecht, noch met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of een veiligheidsmaatregel worden opgesloten, noch aan enige andere beperking van zijn persoonlijke vrijheid worden onderworpen, tenzij in de volgende gevallen :

a) wanneer de Partij die hem uitgeleverd heeft, daarin toestemt. Hiertoe wordt een aanvraag ingediend, vergezeld van de in artikel 10 bepaalde stukken en van een gerechtelijk proces-verbaal waarin de verklaringen van de uitgeleverde persoon opgetekend zijn. Die toestemming wordt gegeven wanneer het misdrijf, waarvoor ze wordt gevraagd, naar luid van deze Overeenkomst, zelf de verplichting tot uitlevering meebrengt;

b) wanneer de uitgeleverde persoon, die daartoe de mogelijkheid heeft gehad, binnen dertig dagen na zijn definitieve vrijlating, het grondgebied van de partij, waaraan hij uitgeleverd werd, niet heeft verlaten of indien hij er is teruggekeerd na het te hebben verlaten;

c) Lorsque l'individu extradé a consenti expressément en présence de son conseil, à être poursuivi, jugé ou à subir sa peine, auquel cas son consentement sera communiqué à la Partie qui l'a livré. Son consentement sera recueilli par procès-verbal établi devant un membre du pouvoir judiciaire qui devra préalablement l'informer des conséquences juridiques de tel consentement.

2. Toutefois, la Partie requérante pourra prendre les mesures nécessaires en vue, soit de l'interruption de la prescription conformément à sa législation, y compris le recours à une procédure par défaut, soit d'un renvoi éventuel du territoire.

3. Lorsque la qualification donnée au fait incriminé sera modifiée au cours de la procédure, l'individu extradé ne sera poursuivi ou jugé que dans la mesure où les éléments constitutifs de l'infraction nouvellement qualifiés permettraient l'extradition.

Article 13

Réextradition vers un État tiers

Sauf dans le cas prévu au paragraphe 1, alinéa b) de l'article 12, l'assentiment de la Partie requise sera nécessaire pour permettre à la Partie requérante de livrer à un État tiers l'individu qui lui aura été remis et qui serait recherché par cet État pour des infractions antérieures à la remise. La Partie requise pourra exiger la production des pièces prévues au paragraphe 2 de l'article 10.

Article 14

Arrestation provisoire

1. En cas d'urgence, les autorités compétentes de la Partie requérante, pourront demander l'arrestation provisoire de l'individu recherché; les autorités compétentes de la Partie requise statueront sur cette demande conformément à la loi de cette Partie.

2. La demande d'arrestation provisoire indiquera l'existence d'une des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa a de l'article 10 et fera part de l'intention d'envoyer une demande d'extradition; elle mentionnera l'infraction pour laquelle l'extradition sera demandée, le temps et le lieu où elle a été commise ainsi que, dans la mesure du possible, le signalement de l'individu recherché.

3. La demande d'arrestation provisoire sera transmise aux autorités compétentes de la Partie requise soit par la voie diplomatique, soit directement par la voie postale ou télégraphique, soit par l'organisation internationale de Police criminelle, soit par tout autre moyen laissant une trace écrite.

Si la transmission n'est pas faite par la voie diplomatique, elle sera aussitôt confirmée par cette voie.

L'autorité requérante sera informée sans délai de la suite donnée à sa demande.

4. L'arrestation provisoire pourra prendre fin si, dans un délai de trente jours après l'arrestation, la Partie requise n'a pas été saisie de la demande d'extradition et des pièces mentionnées à l'article 10; elle ne devra en aucun cas, excéder soixante jours après l'arrestation. Toutefois, la mise en liberté provisoire est possible à tout moment, sauf pour la Partie requise à prendre toute mesure qu'elle estimera nécessaire en vue d'éviter la fuite de l'individu réclamé.

c) wanneer de uitgeleverde persoon, in het bijzijn van zijn raadsman, uitdrukkelijk ermee heeft ingestemd vervolgd en berecht te worden, of zijn straf te ondergaan. In dat geval wordt zijn instemming medegedeeld aan de Partij die hem heeft uitgeleverd. Zijn instemming wordt verworven bij een proces-verbaal opgemaakt voor een lid van de rechterlijke macht, die de uitgeleverde persoon vooraf moet voorlichten over de juridische gevolgen van een dergelijke instemming.

2. De verzoekende Partij kan evenwel de nodige maatregelen treffen met het oog op de stuiting van de verjaring overeenkomstig haar wetgeving, een verstekprocedure daarin begrepen, of met het oog op een eventuele uitzetting uit het grondgebied.

3. Wanneer de van het ten laste gelegde feit gegeven omschrijving in de loop van de rechtspleging wordt gewijzigd, wordt de uitgeleverde persoon enkel vervolgd of berecht voor zover de nieuw omschreven bestanddelen van het misdrijf uitlevering mogelijk maken.

Artikel 13

Wederuitlevering aan een derde staat

Behalve in het geval waarvan sprake is in artikel 12, eerste lid, b, is de toestemming van de aangezochte Partij vereist opdat de verzoekende Partij de persoon die haar werd overhandigd en die door een derde Staat wordt opgespoord voor misdrijven gepleegd voor de overhandiging, aan die derde Staat kan uitleveren. De aangezochte Partij kan eisen dat de in artikel 10, tweede lid, bedoelde stukken worden overgelegd.

Artikel 14

Voorlopige aanhouding

1. In dringende gevallen kan de bevoegde autoriteit van de verzoekende Partij de voorlopige aanhouding van de opgespoorde persoon vragen; de bevoegde autoriteit van de aangezochte Partij doet over dit verzoek uitspraak overeenkomstig haar wetgeving.

2. Het verzoek tot voorlopige aanhouding vermeldt het bestaan van een van de stukken bedoeld in artikel 10, tweede lid, a, en maakt melding van het inzicht om een verzoek tot uitlevering te doen toekomen. Het misdrijf waarvoor de uitlevering wordt gevraagd, het tijdstip waarop en de plaats waar het gepleegd werd alsmede, voor zover mogelijk, het signalement van de opgespoorde persoon, worden medegedeeld.

3. Het verzoek tot voorlopige aanhouding wordt aan de bevoegde autoriteit van de aangezochte Partij gezonden, hetzij langs diplomatieke weg, hetzij rechtstreeks over de post of per telegram, hetzij langs de Internationale Organisatie voor Criminele Politie (Interpol), hetzij door elk ander middel waarvan een schriftelijk spoor blijft.

Wanneer de toezending niet langs diplomatieke weg geschiedt, wordt zij onverwijld langs deze weg bevestigd.

Aan de verzoekende autoriteit wordt onverwijld meegedeeld welk gevolg aan haar verzoek werd gegeven.

4. Aan de voorlopige aanhouding kan een einde worden gemaakt indien, binnen een termijn van dertig dagen na de aanhouding, de aangezochte Staat het verzoek tot uitlevering en de in artikel 10 vermelde stukken niet heeft ontvangen; in geen geval mag zij langer duren dan zestig dagen te rekenen van de aanhouding. De voorlopige invrijheidstelling is nochtans te allen tijde mogelijk, maar de aangezochte Partij zal elke maatregel treffen die zij nodig acht om te beletten dat de opgeëiste persoon zou vluchten.

5. La mise en liberté ne s'opposera pas à une nouvelle arrestation et à l'extradition si la demande d'extradition parvient ultérieurement.

Article 15

Concours de requêtes

Si l'extradition est demandée concurremment par plusieurs États, soit pour le même fait, soit pour des faits différents, la Partie requise statuera compte tenu de toutes circonstances et notamment de la gravité relative et du lieu des infractions, des dates respectives des demandes, de la nationalité de l'individu réclamé et de la possibilité d'une extradition ultérieure à un autre État.

Article 16

Remise de l'extradé

1. La Partie requise fera connaître à la Partie requérante par la voie prévue au paragraphe 1 de l'article 10, sa décision sur l'extradition.

2. Tout rejet complet ou partiel sera motivé.

3. En cas d'acceptation, la Partie requérante sera informée du lieu et de la date de remise ainsi que, de la durée de la détention subie en vue de l'extradition par l'individu réclamé et qui sera imputée sur la durée de la peine que l'intéressé devra subir sur le territoire de la Partie requérante.

4. La personne à extraditer sera prise en charge par la Partie requérante, laquelle supportera les frais de transfert.

5. Sous réserve du cas prévu au paragraphe 6 du présent article, si l'individu réclamé n'a pas été reçu à la date fixée, il pourra être mis en liberté à l'expiration d'un délai de 30 jours à compter de cette date; la Partie requise pourra refuser de l'extrader pour le même fait.

6. En cas de force majeure empêchant la remise ou la réception de l'individu à extraditer, la Partie intéressée en informera l'autre Partie, avant l'expiration du délai; les deux Parties se mettront d'accord sur une nouvelle date de remise et les dispositions du paragraphe 5 du présent article seront applicables.

Article 17

Ajournement de la remise

La Partie requise pourra, après avoir statué sur la demande d'extradition, ajourner la remise de l'individu réclamé pour qu'il puisse être poursuivi par elle ou, s'il a déjà été condamné, pour qu'il puisse purger, sur son territoire, une peine encourue à raison d'un fait autre que celui pour lequel l'extradition est demandée.

Article 18

Remise d'objets

1. En cas d'extradition, la Partie requise saisira et remettra dans la mesure permise par sa législation, les objets :

a) qui peuvent servir de pièces à conviction,

5. De invrijheidstelling is geen beletsel voor een nieuwe aanhouding en voor de uitlevering, indien het verzoek tot uitlevering later toekomt.

Artikel 15

Samenloop van verzoeken

Indien de uitlevering gelijktijdig door verschillende Staten wordt gevraagd, hetzij voor hetzelfde feit, hetzij voor verschillende feiten, beslist de aangezochte Partij, met inachtneming van alle omstandigheden en inzonderheid van de onderscheiden ernst en van de plaats van de misdrijven, van de onderscheiden data van de verzoeken, van de nationaliteit van de opgevraagde persoon en van de mogelijkheid van een latere uitlevering aan een andere Staat.

Artikel 16

Overhandiging van de uit te leveren persoon

1. De aangezochte Partij geeft aan de verzoekende Partij langs de in artikel 10, eerste lid, bepaalde weg kennis van haar beslissing over de uitleveringsaanvraag.

2. Een volledige of gedeeltelijke afwijzing van het verzoek wordt met redenen omkleed.

3. In geval van aanvaarding wordt aan de verzoekende Partij kennis gegeven van de plaats en van de datum van de overhandiging, alsmede van de duur van de hechtenis die de opgevraagde persoon met het oog op zijn uitlevering heeft ondergaan, die wordt toegerekend op de duur van de straf die betrokkene moet ondergaan op het grondgebied van de verzoekende Partij.

4. De uit te leveren persoon wordt te haren laste genomen door de verzoekende Partij die de kosten van overbrenging zal dragen.

5. Onder voorbehoud van het in het zesde lid van dit artikel bedoelde geval, kan de opgevraagde persoon, indien hij op de vastgestelde datum niet werd overgenomen, in vrijheid worden gesteld na het verstrijken van een termijn van dertig dagen te rekenen van die datum; de aangezochte Partij kan weigeren hem voor hetzelfde feit nog uit te leveren.

6. Indien de uit te leveren persoon wegens overmacht niet kan overgeleverd of overgenomen worden, geeft de betrokken partij voor het verstrijken van de termijn, hiervan kennis aan de andere partij; beide partijen komen alsdan overeen over een nieuwe overleveringsdatum en de bepalingen van het vijfde lid van dit artikel vinden toepassing.

Artikel 17

Verdaging van de overlevering

Na uitspraak te hebben gedaan over het verzoek tot uitlevering, kan de aan-gezochte Partij de overlevering van de opgevraagde persoon uitstellen opdat hij door haar kan worden vervolgd of, wanneer hij reeds veroordeeld is, opdat hij op haar grondgebied de straf zou kunnen uitzitten, die hij heeft opgelopen wegens een ander feit dan dat waarvoor de uitlevering is gevraagd.

Artikel 18

Overhandiging van voorwerpen

1. In geval van uitlevering, en voor zover zulks door haar eigen wetgeving is toegelaten worden door de aangezochte Partij, de voorwerpen in beslag genomen en overhandigd:

a) die als overtuigingsstukken kunnen dienen

ou

b) qui, provenant de l'infraction, auraient été trouvés au moment de l'arrestation en la possession de l'individu réclamé ou seraient découverts ultérieurement.

2. La remise des objets visés au paragraphe 1 du présent article sera effectuée même dans le cas où l'extradition déjà accordée ne pourrait avoir lieu par suite de la mort ou de l'évasion de l'individu réclamé.

3. Lorsque lesdits objets seront susceptibles de saisie ou de confiscation sur le territoire de la Partie requise, cette dernière pourra, aux fins d'une procédure pénale en cours, les garder temporairement ou les remettre sous condition de restitution.

4. Sont toutefois réservés les droits que la Partie requise ou des tiers auraient acquis sur ces objets. Si de tels droits existent, les objets seront, le procès terminé, restitués le plus tôt possible et sans frais à la Partie requise, sauf renonciation de cette dernière.

Article 19

Transit

1. Le transit à travers le territoire de l'une des Parties contractantes sera accordé sur demande adressée par la voie prévue au paragraphe 1er de l'article 10 et aux conditions requises pour l'extradition sauf toutefois, en ce qui concerne les pièces à produire que seuls les documents prévus au paragraphe 2, alinéa a) et b) de l'article 10 seront nécessaires. Il ne sera pas tenu compte des conditions prévues à l'article 2, paragraphe 1er et relatives à la durée des peines.

2. Dans le cas où la voie aérienne sera utilisée, il sera fait application des dispositions suivantes:

a) Lorsqu'aucun atterrissage ne sera prévu, la Partie requérante avertira la Partie dont le territoire sera survolé, attestera l'existence d'une des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa a), de l'article 10 et assurera que d'après les éléments en sa possession, le transit ne pourrait être refusé sur base de la présente Convention et spécialement des articles 4 et 9. Dans le cas d'atterrissage fortuit, la notification d'emploi de la voie aérienne produira les effets de la demande d'arrestation provisoire visée à l'article 14 et la Partie requérante adressera une demande régulière de transit;

b) Lorsqu'un atterrissage sera prévu, la Partie requérante adressera une demande régulière de transit.

Article 20

Infractions militaires

La présente Convention ne s'applique pas dans le cas d'infractions purement militaires.

Article 21

Langues à employer

Les pièces à produire seront rédigées dans la langue de la Partie requérante. Toutefois, les pièces qui ne seraient pas établies en langue française seront accompagnées d'une traduction française certifiée conforme à l'original.

of

b) die afkomstig zijn van het misdrijf en op het ogenblik van de aanhouding in het bezit van de opgevraagde persoon werden gevonden of later worden ontdekt.

2. De overhandiging van de in het eerste lid van dit artikel bedoelde voorwerpen geschiedt zelfs ingeval de reeds toegestane uitlevering niet kan plaats hebben tengevolge van de dood of de ontvluchting van de opgevraagde persoon.

3. Wanneer bedoelde voorwerpen op het grondgebied van de aangezochte partij vatbaar zijn voor beslag en verbeurdverklaring, kan deze partij ze ten behoeve van een aan de gang zijnde strafgeding, tijdelijk bewaren of onder beding van teruggave overhandigen.

4. De rechten welke de aangezochte Partij of derden op die voorwerpen zouden verkregen hebben, blijven echter voorbehouden. Indien zulke rechten bestaan, moeten de voorwerpen, eens het geding beëindigd is, zo spoedig mogelijk en kosteloos aan de aangezochte Partij worden teruggegeven, tenzij deze laatste afstand ervan doet.

Artikel 19

Transit

1. Transit over het grondgebied van een van de Overeenkomstsluitende Partijen wordt toegestaan nadat een verzoek op de in artikel 10, eerste lid, bepaalde wijze en met inachtneming van de voor een uitlevering gestelde voorwaarden, werd ingezonden; wat de over te leggen stukken betreft, zijn alleen de bescheiden bedoeld in artikel 10, § 2, a en b, vereist. Er wordt geen rekening gehouden met de voorwaarden gesteld in artikel 2, § 1, betreffende de duur van de straffen.

2. Geschiedt de transit langs de lucht, dan dient de volgende procedure in acht te worden genomen:

a) wanneer geen tussenlanding is voorzien, waarschuwt de verzoekende Partij de Partij waarvan het grondgebied zal overvlogen worden, bevestigt ze het bestaan van een van de in artikel 10, § 2, a, bedoelde stukken en geeft ze de verzekering dat volgens de in haar bezit zijnde gegevens de transit niet zou kunnen geweigerd worden op grond van deze Overeenkomst, in het bijzonder van de artikelen 4 en 9. In geval van onvoorziene tussenlanding heeft de aanzegging dat de luchtweg gebruikt wordt de uitwerking van het in artikel 14 bedoelde verzoek tot voorlopige aanhouding en moet de verzoekende partij een regelmatig verzoek tot transit indienen;

b) wanneer een tussenlanding is voorzien, moet de verzoekende Partij een regelmatig verzoek tot transit doen.

Artikel 20

Militaire misdrijven

Deze Overeenkomst is niet van toepassing op zuiver militaire misdrijven.

Artikel 21

Te gebruiken talen

De over te leggen stukken worden gesteld in de taal van de verzoekende Partij. De stukken echter die niet in het Frans zijn gesteld, dienen vergezeld te gaan van een met het origineel eensluidend verklaarde vertaling in het Frans.

Article 22

Frais

1. Les frais occasionnés par l'extradition sur le territoire de la Partie requise seront à la charge de cette Partie.

2. Les frais occasionnés par le transit à travers le territoire de la Partie requise du transit seront à la charge de la Partie requérante.

Article 23

Règlement des différends

Tout différend occasionné par l'interprétation ou l'application de la présente convention sera résolu par la voie diplomatique.

Il est créé une commission mixte consultative, composée de représentants des Ministères des Affaires Etrangères et de la Justice, qui se réunira périodiquement à la demande de l'un ou de l'autre État, afin de faciliter le règlement des problèmes qui surgiront de l'application de cette Convention.

TITRE V

Dispositions finales

Article 24

La présente Convention abroge la Convention d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc ainsi que le Protocole additionnel, signés à Rabat, le 27 février 1959, dans la mesure où ceux-ci visent la matière de l'extradition.

Article 25

Chacune des Parties contractantes notifiera à l'autre Partie l'accomplissement des procédures requises par sa Constitution pour l'entrée en vigueur de la présente Convention. Celle-ci prendra effet le premier jour du deuxième mois suivant la date de la dernière de ces notifications.

La présente Convention est conclue pour une durée illimitée. Chacune des deux Parties peut la dénoncer au moyen d'une notification écrite adressée par voie diplomatique à l'autre Partie. La dénonciation prendra effet 6 mois après la date de son envoi.

EN FOI DE QUOI, les représentants des deux États autorisés à cet effet, ont signé la présente convention et l'ont revêtue de leur sceau.

FAIT à Bruxelles, le 7 juillet 1997 en double exemplaire, en langue française, néerlandaise et arabe, les trois textes faisant également foi.

POUR LE ROYAUME DE BELGIQUE :

POUR LE ROYAUME DU MAROC :

Artikel 22

Kosten

1. De voor de uitlevering op het grondgebied van de aangezochte Partij veroorzaakte kosten vallen ten laste van die Partij.

2. De kosten veroorzaakt door transit over het grondgebied van de Partij aan wie de toelating tot transit werd gevraagd, vallen ten laste van de verzoekende Partij.

Artikel 23

Regeling van geschillen

Geschillen die voortvloeien uit de uitlegging of de toepassing van deze Overeenkomst worden langs diplomatieke weg opgelost.

Er wordt een gemengde raadgevende commissie ingesteld, bestaande uit vertegenwoordigers van de Ministeries van Buitenlandse Zaken en Justitie, die op geregelde tijdstippen vergadert op verzoek van een van beide Staten, teneinde de regeling van de problemen die uit de toepassing van deze Overeenkomst kunnen voortvloeien, te vergemakkelijken.

TITEL V

Slotbepalingen

Artikel 24

De Overeenkomst betreffende uitlevering en wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko, en het Aanvullend Protocol, ondertekend te Rabat op 27 februari 1959, voor zover zij betrekking hebben op uitlevering, worden door deze Overeenkomst opgeheven.

Artikel 25

Elke Overeenkomstsluitende Partij geeft aan de andere Partij kennis van de vervulling van de bij haar Grondwet opgelegde formaliteiten voor de inwerkingtreding van deze Overeenkomst. Deze Overeenkomst gaat in de eerste dag van de tweede maand die volgt op de laatste kennisgeving.

Deze Overeenkomst is gesloten voor onbeperkte duur. Elke Partij kan de Overeenkomst opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving die de andere Partij langs diplomatieke weg wordt bezorgd. De opzegging wordt van kracht zes maanden na toezending ervan.

TEN BLIJKE waarvan, de daartoe gemachtigde vertegenwoordigers van beide Staten, deze Overeenkomst hebben ondertekend en er hun zegel hebben aan gehecht.

GEDAAN te Brussel, op 7 juli 1997, in twee exemplaren, in de Nederlandse, de Franse en de Arabische taal, de drie teksten zijnde gelijkelijk authentiek.

VOOR HET KONINKRIJK BELGIË :

VOOR HET KONINKRIJK MAROKKO :

**AVANT-PROJET DE LOI SOUMIS
À L'AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT**

Avant-projet de loi portant assentiment à la Convention entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc sur l'extradition, signée à Bruxelles le 7 juillet 1997

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2

La Convention entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc sur l'extradition, signée à Bruxelles le 7 juillet 1997, sortira son plein et entier effet.

**VOORONTWERP VAN WET VOOR ADVIES
VOORGELEGD AAN DE RAAD VAN STATE**

Voorontwerp van wet houdende instemming met de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering, ondertekend te Brussel op 7 juli 1997

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

Art. 2

De Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering, ondertekend te Brussel op 7 juli 1997, zal volkomen gevolg hebben.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT

37.063/2

Le CONSEIL D'ÉTAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Vice-Premier ministre et ministre des Affaires étrangères, le 28 avril 2004, d'une demande d'avis, dans un délai de trente jours, sur un avant-projet de loi «portant assentiment à la Convention entre le Royaume de Belgique et le Royaume du Maroc sur l'extradition, signée à Bruxelles le 7 juillet 1997», a donné le 26 mai 2004 l'avis suivant:

Comme la demande d'avis est introduite sur la base de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 1°, des lois coordonnées sur le Conseil d'État, tel qu'il est remplacé par la loi du 2 avril 2003, la section de législation limite son examen au fondement juridique de l'avant-projet, à la compétence de l'auteur de l'acte ainsi qu'à l'accomplissement des formalités préalables, conformément à l'article 84, § 3, des lois coordonnées précitées.

Sur ces trois points, l'avant-projet appelle l'observation ci-après.

Comme le Conseil d'État l'a déjà rappelé dans son avis 30.858/2(1), donné le 6 décembre 2000, sur l'avant-projet devenu la loi du 27 mai 2002 portant assentiment à la Convention établie sur la base de l'article K.3 du Traité sur l'Union européenne, relative à la procédure simplifiée d'extradition entre les États membres de l'Union européenne, faite à Bruxelles le 10 mars 1995, ainsi que dans les avis y mentionnés(2), les différentes lois récemment adoptées en matière d'assentiment à des conventions d'extradition impliquent que soit adapté le droit belge interne régissant cette matière.

La chambre était composée de:

M. Y. KREINS, président de chambre,

M. J. JAUMOTTE et Mme M. BAGUET, conseillers d'État,

Mme B. VIGNERON, greffier.

Le rapport a été présenté par M. J.-L. PAQUET, auditeur.

(1) Doc. parl., Sénat, session 2000-2001, n° 717/1.

(2) Avis 24 759/2, donné le 22 avril 1996, sur un projet de loi «portant assentiment aux actes internationaux suivants:

a) Convention européenne d'extradition, faite à Paris le 13 décembre 1957;

b) Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 15 octobre 1975;

c) Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 17 mars 1978;

d) Accord entre les États membres des Communautés européennes relatif à la simplification et à la modernisation des modes de transmission des demandes d'extradition, fait à San Sébastian le 19 avril 1989» (Doc. pari., Sénat, session 1995-1996, n° 407/1).

et avis 28 316/2, sur un projet de loi «portant assentiment à la Convention établie sur la base de l'article K.3 du Traité sur l'Union européenne, relative à l'extradition entre les États membres de l'Union européenne, et à l'Annexe, faites à Dublin le 27 septembre 1996» (Doc. pari., Sénat, session 1999-2000, n° 206/1).

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

37.063/2

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, op 28 april 2004 door de Vice-Eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van wet «houdende instemming met de Overeenkomst tussen het Koninkrijk België

en het Koninkrijk Marokko betreffende uitlevering, ondertekend te Brussel op 7 juli 1997», heeft op 26 mei 2004 het volgende advies gegeven:

Aangezien de adviesaanvraag ingediend is op basis van artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals het is vervangen bij de wet van 2 april 2003, beperkt de afdeling Wetgeving overeenkomstig artikel 84, § 3, van de voornoemde gecoördineerde wetten haar onderzoek tot de rechtsgrond van het voorontwerp, de bevoegdheid van de steller van de handeling en de te vervullen voorafgaande vormvereisten.

Wat deze drie punten betreft, geeft het ontwerp aanleiding tot de volgende opmerking.

Zoals de Raad van State reeds heeft opgemerkt in zijn advies 30.858/2(1), gegeven op 6 december 2000, over het voorontwerp dat de wet van 27 mei 2002 geworden is houdende instemming met de Overeenkomst opgesteld op grond van artikel K.3. van het Verdrag betreffende de Europese Unie aangaande de verkorte procedure tot uitlevering tussen de Lidstaten van de Europese Unie, gedaan te Brussel op 10 maart 1995, alsmede in de adviezen die daarin worden vermeld(2), impliceren de verschillende onlangs aangenomen wetten inzake instemming met uitleveringsovereenkomsten dat het Belgische interne recht dat deze aangelegenheid regelt, wordt aangepast.

De kamer was samengesteld uit:

De heer Y. KREINS, kamervoorzitter,

De heer J. JAUMOTTE en mevrouw M. BAGUET, staatsraden,

Mevrouw B. VIGNERON, griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de heer J.-L. PAQUET, auditeur.

(1) Gedr. St., Senaat, zitting 2000-2001, nr. 717/1.

(2) Advies 24 759/2, gegeven op 22 april 1996, over een ontwerp van wet «houdende instemming met volgende internationale akten:

a) Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Parijs op 13 december 1957;

b) Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 15 oktober 1975;

c) Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 17 maart 1978;

d) Akkoord tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van toezending van uitleveringsverzoeken, opgemaakt te San Sébastian op 19 april 1989» (Gedr. St., Senaat, zitting 1995-1996, nr. 407/1).

en advies 28 316/2, gegeven op 7 december 1998, over een ontwerp van wet «houdende instemming met de Overeenkomst, opgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie betreffende uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie, en met de Bijlage, gedaan te Dublin op 27 september 1996» (Gedr. St., Senaat, zitting 1999-2000, nr. 206/1).

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. JAUMOTTE.

Le greffier,

B. VIGNERON.

Le président,

Y. KREINS.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer J. JAUMOTTE.

De griffier,

B. VIGNERON.

De voorzitter,

Y. KREINS.